

1590

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד



15483 / Freidin Levi

כניסה לתפילת מנחה, י"ח תשרי תשמ"ח

גם בדקדוקים ומנהגים: ה'ה ססגוני כתחש
שיעור בלקוטי שיחות

מרבין בשמחה: אתה נמצא בשער המלך!
מכתב מבואר

המשכן של הילדים
תמונה מספרת

ההוראה מפרשת שקלים: בדורו של משה היו כל בני ישראל "יוצאי צבא", וכך גם עכשיו כל יהודי הוא "יוצא צבא" לכבוש את העולם. כאשר נדמה לו שאינו ראוי, עליו להביט על כוחות נשמתו, שאינם כפופים להגבלות העולם. • **התועדות עם הרבי**

המשכן היה מקום השראת השכינה, ולכן כל פריט ורכיב בו נועדו לגלות ולהמחיש יסודות באמונה ובעבודת השם. יריעות המשכן העליונות היו עשויות מעור תחש, חיה אקזוטית ונדירה – וגם זה מלמד אותנו יסוד חשוב בעבודת השם שלנו. • **שיעור בלקוטי שיחות**

מניין למדים שחובה להיות בשמחה בכל רגע נתון, ומדוע דווקא באמצעות השמחה זוכים לברכת השם?; על שמחה גם במקביל לחרטה על העבר, ועל השלילה המוחלטת של העצבות "בשער המלך" – מקבץ מכתבי הדרכה מכוננים על ההכרח להיות בשמחה בכל מצב, ודרכי ההתבוננות המביאות אליה. • **מכתב מבואר**

בפרשת תרומה אנו למדים על ציווי והבטחת השם "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - המצווה לבנות משכן ומקדש גשמיים בתור בית להשם. הרעיון המסתתר מאחורי בית גשמי ל"השם אחד" מעורר תמיהה רבת: האם "זהב וכסף ונחושת, ותכלת וארגמן ותולעת שני" הם "משכן להשם"?! המאמר "קורות בתינו ארזים" של אדמו"ר הזקן הוא אחד המאמרים היסודיים בנושא, השופך מעט אור על מה שעומד מאחורי הדברים. • **אור וחיות**

שבת זו זכתה ליטול כמה עטרות חשובות: בלב פרשת השבוע עומד הציווי היסודי "ועשו לי מקדש"; שבת זו היא שבת שקלים, "באחד באדר משמיעים על השקלים"; וחל בה אף ראש חודש אדר בו "מרבין בשמחה".

בתורתו של הרבי תופס הציווי "ועשו לי מקדש" מקום של כבוד, כליבת עבודת השם של כל יהודי. בנוסף לעבודת המשכן הרוחני שבלב, נותן הרבי דגש מיוחד על מעשים בפועל המבטאים את היות הבית הפרטי, ואפילו חדרי הילדים, משכן ומקדש להשם. כפי שנוכל לראות במדור 'תמונה מספרת'.

ב'שיעור בלקוטי שיחות' נעסוק במסתורי ה'תחש', החיה הפלאית והססגונית שנבראה במיוחד עבור המשכן, ובמסר המעשי מכך עבור עבודתנו אנו; ובמדור 'אור וחיות' נלמד מאמר חסידות יסודי אודות השראת השכינה במשכן הגשמי דווקא.

ב'התועדות עם הרבי' נקבל חיזוק מיוחד מתוכן פרשת 'שקלים', ונתוודע לפוטנציאל העצום הגלום בנו; ובמדור 'מכתב מבואר' נקבל כלים מעשיים איך להרבות בשמחה, בכל מצב שהוא. בתפילה שנזכה לקיים כפשוטם את הציווי "ועשו לי מקדש" ואת נתינת 'מחצית השקל', בבניין בית המקדש השלישי, אשר "אז ימלא שחוק פינו", תיכף ומיד ממש.



למנוי דיגיטלי להתקשרות:
chabadisrael.co.il/alonichabad

עת לדעת – 16 • תמונה מספרת – 17 • ווארט חסידות – 18 • לוח חב"ד – 20 • שניים מקרא – 22 • זמנים ושיעורי השבוע – 32



צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שלוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
1590 • ISSN 7474-0793 • 6084000
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורנתו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"ו מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע



שיחת שבת משפטים-שקלים תשל"ב
(תורת מנחם חלק סז, עמוד 241)

התועדות עם הרבי

כל יהודי הוא "יוצא צבא". ביכולתו "לכבוש" ולבצע כל מה שדורשים ממנו, בכל מעמד ומצב בו הוא נמצא!

התורה באופן שהוא והתורה הם כמו דבר אחד. וכיוון שעל-פי תורה הנשמה היא העיקר והגוף הוא הטפל (כמבואר בספר התניא), נעשה כן בפועל אצל היהודי הלומד, שנשמתו היא העיקר, וממילא הרי הוא "בן חורין".

לכן יכולים ללמוד מן העניינים שהיו בזמן הבית או בזמן משה רבינו במדבר, הוראות בנוגע לסדר ההנהגה בזמן הגלות. כיוון שהלימוד הוא בנוגע לענייני הנשמה, והנשמה לא הלכה מעולם לגלות.

וזוהי ההוראה מהאמור בנוגע לזמנינו זה:

כל אחד מישראל, ללא חילוק אם בידיעת התורה שלו הוא כמו גדול או כמו תינוק קטן, ראוי הוא להיות "יוצא צבא בישראל". ביכולתו של כל יהודי לצאת לצבא ולכבוש את העולם, לעשותו דירה לו יתברך.

ולמרות שיכול לחשוב לעצמו: איך יכול הוא להיות "יוצא צבא בישראל" ולכבוש את העולם, בה בשעה שעושה חשבון צדק ורואה שרחוק הוא עדיין משלמות העבודה עם עצמו, "קשוט עצמך", ואיך יוכל להיות אצלו העניין של "קשוט אחרים"?

על כך אומרים לו: חשבון זה נכון רק מצד מה שנראה בחיצוניות, לפי המעמד ומצב כפי שהוא מצד הגוף. אך אין להתחשב בכך. צריך להתייחס למעמד ומצב כפי שהוא מצד הפנימיות, מצד הנשמה, והרי היא מעולם לא הלכה לגלות, ועד ש"גם בשעת החטא הייתה באמנה איתו יתברך".

לכן, מבלי הבט על מעמדו ומצבו בעבר או בהווה, יש בכוחו לפעול כל מה שדורשים ממנו, הן בנוגע לעבודתו בעצמו בלימוד התורה וקיום המצוות, והן בנוגע לפעולה בעולם, לכבוש את העולם לעשותו דירה לו יתברך.

זוהי ההוראה הכללית והעידוד בעבודת השם ש'לוקחים' מפרשת שקלים עבור כל ימות השנה. וביום השבת קודש שבו קוראים עניין זה בתורה, ועד שעל שם זה נקראת השבת כולה, מודגשת ההוראה זו אף ביתר שאת וביתר עוז.

בציווי על נתינת מחצית השקל נאמר: "זה יתנו... כל העובר על הפקודים מבן עשרים שנה ומעלה".

בדומה לנאמר כאן, גם מניין בני ישראל האמור בספר במדבר היה "מבן עשרים שנה ומעלה". אך שם מופיע פרט נוסף, שהנמנים היו "כל יוצא צבא בישראל".

לפי זה, כיוון שמספרם של בני ישראל שנתנו מחצית השקל הינו שווה למספר "יוצאי צבא בישראל" שנאמר שם ("שש מאות אלף ושלושת אלפים וחמש מאות וחמישים") - נמצא שכל בני ישראל מעל גיל עשרים היו ראויים להיות יוצאי צבא.

והרי זה דבר פלא שלמעלה מדרך הטבע: "יוצא צבא" צריך להיות ראוי לכך מצד בריאות הגוף, שהרי בעל מום אינו יוצא למלחמה. ולפי זה, במספר עצום של בני ישראל, למעלה משש מאות אלף, לא היה אפילו אדם אחד שהיה חסר אצלו בבריאות הגוף!

כל עניין בתורה מהווה הוראה לכל הזמנים ועד לזמננו זה, כי "התורה היא נצחית": בכל עניין שבה קיימת הוראה נצחית עבור כל הזמנים וכל המקומות.

ולמרות שאפשר להקשות - איך ניתן ללמוד מהמעמד ומצב של בני ישראל אז בנוגע לזמן הזה? הלא דורו של משה היה דור נעלה, דור דעה, ואילו עתה נמצאים ב"עקבתא דמשיחא", בגלות עמוקה וחושך כפול ומכופל!

המענה על כך הוא: בגלות נמצא הגוף בלבד, ואילו הנשמה אינה נמצאת בגלות כלל. ואם יהודי עושה את נשמתו "עיקר" ואת גופו 'טפל' - אזי אינו נמצא בגלות! שהרי הנשמה, שהיא העיקר אצלו, אינה נמצאת בגלות.

ועניין זה נעשה על ידי לימוד התורה, "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה": כאשר יהודי "עוסק בתלמוד תורה" הוא מתאחד עם

בעקבות התחש

בפרשת השבוע אנו מתחילים לקרוא על מלאכת עשיית המשכן. זה מתחיל ברשימת חומרי הגלם לבניית המשכן עצמו, הכלים והרהיטים שבו. הרשימה כוללת מתכות יקרות, קורות עץ, בדים בצבעים שונים, אבני חן ויריעות עור. בעוד קורות העץ שימשו לקירות המשכן, יריעות העור נועדו להוות חיפוי למשכן, לאחר שייתפרו זו לזו ויפרסו כגג מעליו. התורה מציינת שני סוגי חומרים עבור יריעות הגג¹:

וערת אילים מאדמים, וערת תחשים.

הסוג הראשון המופיע בפסוק מוכר: עורות של כבשים בוגרים, צבועים בצבע אדום. אך מהם "עורות תחשים"? הסבר אחד שמופיע במדרש² הוא שהתורה לא מציינת כאן חומר גלם נוסף, אלא צבע ייחודי. כלומר, גם "עורות תחשים" הם למעשה עורות אילים, אלא שבגג המשכן היו עורות צבועים באדום וגם עורות שצבועים בתערובת צבעים מרהיבה. לפי ההסבר הזה, צריך לקרוא את הפסוק כך: "וערת אילים: מאדמים, וערת תחשים" - כלומר, עורות אילים צבועים בשני סגנונות: אך בדברי חז"ל מופיע הסבר שונה ופלאי. כך נאמר בגמרא³:

תחש שהיה בימי משה, בריה בפני עצמה היה... וקרן אחת היתה לו במצחו, ולפי שעה נזדמן לו למשה, ועשה ממנו משכן, ונגנו.

לפי ההסבר הזה, התחש היה בעל חיים חד-קרן, יצור נדיר שהגיע איכשהו למדבר סיני בדיוק באותו זמן שבו הקימו את המשכן, לפני כשלושת אלפים וחמש מאות שנה, אך בשנים שלאחר מכן נכחד. כך ש"עורות תחשים" הם חומר גלם ייחודי: היו אלו עורות של התחשים שבני ישראל מצאו או צדו במדבר. במדרש אחר⁴ אנחנו מוצאים את הסיפור בצורה שונה מעט:

מעשה נסים היתה, ולשעה שנבראת - בו בשעה נגנזה. עורות תחשים למה דכתיב: "אך היריעה האחת שלשים באמה". מי מביא לך יריעה של שלושים אמה? - אלא מעשה נס, לשעה שנבראת נגנזה.

לפי המדרש הזה, התחש היה יצור פלאי שנברא אד-הוק במיוחד לצורך המשכן. זו הייתה חיה ענקית, עד שעורה הספיק לכסות את המשכן לכל אורכו, כחמישה עשר מטרים. מיד לאחר שהשתמשו בעורה, היא נעלמה שוב באורח פלא.

שזינור
בלקוטי
שיחור

בצבע
מלא

המשכן היה מקום השראת השכינה, ולכן כל פריט ורכיב בו נועדו לגלות ולהמחיש יסודות באמונה ובעבודת השם. יריעות המשכן העליונות היו עשויות מעור תחש, חיה אקזוטית ונדירה - וגם זה מלמד אותנו יסוד חשוב בעבודת השם שלנו.

השיחה המלאה - בלקוטי שיחות, חלק לא, שיחה ראשונה לפרשת תרומה

1. שמות, כה, ה.
2. קהלת רבה, א, א. ירושלמי, שבת, ב, ג. וראה בשיחה המקורית, אות ג ובהערות.
3. שבת, כה, ב.
4. תנחומא כאן.

התחש הססגוני

אחרי מסע הרקע הקצר הזה, מעניין לראות כיצד רש"י מפרש מה היו עורות התחשים:

וְעוֹרוֹת תַּחְשִׁים - מִיֵּן חִיָּה. וְלֹא הָיָה אֵלָּא לְשַׁעָּה.
וְהַרְבֵּה גִּוְנִים הָיוּ לָהּ. לְכַךְ מִתְּרַגֵּם:
"סַסְגוֹנָא", שֶׁשֶּׁשׁ וּמִתְפָּאֵר בְּגוֹנִים שְׁלֹו.

רש"י מצטט את הפירוש הפלאי יותר של חז"ל, שמדובר היה בבעל חיים נדיר וחד פעמי שהופיע במיוחד לצורך המשכן. ומה היה מיוחד כל כך בתחש? שהמראה הטבעי של העור שלו היה ססגוני, מלא צבעים בצורה מרהיבה.

למעשה, רש"י מסביר לנו כאן את המשמעות המקורית של המילה "ססגוני". המילה הארמית במקורה תיארה את בעל החיים הצבעוני ההוא, שהתפאר בצבעוניות שלו - אולי בדומה לטווס, שמודע ליופי הססגוני של נוצותיו הצבעוניות המרשימות, ולכן גם פורס אותן כמניפה בגאוה. משם התגלגלה המילה לעברית, לתיאור פריט צבעוני במיוחד.

כדאי לשים לב למה שרש"י רוצה להדגיש לנו כאן:

רש"י בפירושו בא לשלול הפירוש ש"תחש" הוא שם צבע, ופירוש "עורות תחשים" הוא כמו "עורות אילים מאדמים" - דכשם ש"עורות אילים מאדמים" פירושו עורות אילים ש"צבועות היו אדום לאחר עיבודן", כן יש מקום לפרש "עורות תחשים", שצבעו עורות בצבע הנקרא "תחש".

ולכן כתב רש"י ד"תחשים - מין חיה", וכוונתו בפשטות, שלקחו עורות של מין חיה ששמה תחש, ולא שלקחו עורות אילים וצבעו אותם בצבע תחש.

וזהו גם ההמשך בדברי רש"י: "לכך מתרגם ססגונא, ששש ומתפאר בגוונים שלו". בזה בא רש"י להביא ראיה מהתרגום שאינו סתם שם צבע שצבעו בו העורות, אלא שהוא מין חיה, דתחש מתורגם "ססגונא", שהחיה "שש ומתפאר בגוונים שלו".

לרש"י חשוב להדגיש שלא מדובר בעורות

צבועים באופן מלאכותי, אלא בעור בעל מראה צבעוני טבעי.

עוד נחזור לפרט הזה כדי להבין את משמעות העמוקה - אך בינתיים עולה השאלה הפשוטה והיסודית יותר: מדוע בכלל השם עשה את כל זה? לארגן חיה נדירה מיוחדת שתבוא לאזור המדבר, או אפילו לברוא אותה במיוחד ואחר כך להעלים אותה - וכל זה בשביל יריעה צבעונית בגג המשכן?

הרי את אותה תוצאה יכולנו להשיג גם בצורה מלאכותית. האומנים המוכשרים שעשו את המשכן ידעו לצבוע באדום את עורות האילים, ובאותה מידה הם יכלו לגשת לטמבור ולקנות את הצבעים הדרושים כדי לייצר יריעות במראה ססגוני מרהיב במגוון צבעים. בשביל מה בכלל היה צורך בעורות התחשים?

"ושכנתי בתוכם"

כדי לגלות את סודו של התחש והנחיצות שלו במכלול של המשכן, אנחנו צריכים להבין קודם כל את הרעיון המרכזי שהמשכן נועד להמחיש - ונקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

כיוון שעניינו של המשכן הוא "ושכנתי בתוכם", השראת השכינה באופן גלוי, הרי מובן שבו היה באופן גלוי זה שמ"אמית המצאו" של הקדוש ברוך הוא נמצאו כל הנמצאים בכל פרטיהם.

וכמבואר בספרים, שה"ציורים הגופניים" שבמשכן וכליו, אפשר "להתבונן מהם ציורים העליונים שהם דוגמא להם", שזהו לפי שהם משתלשלים מהם.

המשכן לא היה רק בית להניח בו את לוחות הברית או להקריב בו קורבנות, אלא לפני הכול, כשמו: משכן להשם. הקדוש ברוך הוא שכן בו, כפי שאנו קוראים בתחילת הפרשה: "ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם".

א. ל' רש"י כאן.

ב. להעיר גם מהמשך לשון התחומא (בדברי ר"ג) "ועורות תחשים למה דכתיב אורך היריעה האחת שלשים באמה מי מביא לך יריעה של שלשים אמה אלא מעשה נסים לשעה שנבראה ונגנז".

ג. אבל ראה נתינה לגר על תרגום כאן.

ד. פרשתנו כה, ח.

ה. בחיי פרשתנו כה, ט. ובכ"מ.

(א) עצם מציאות הדבר, שזהו עניין השווה בכל דבר.

(ב) תכונתו המיוחדת של כל דבר, שבזה כל דבר חלוק מזולתו. וכמו אש ומים, החלוקים בטבעם ותכונתם, עד שטבעו של האש הוא הפך טבעו של מים.

(ג) שאר פרטי כל דבר, שאינם חלק מעצם תכונתו ותוכנו.

ובל ענייני הנברא הנ"ל "לא נמצאו אלא מאמית המצאו". דהיינו, נוסף על עצם מציאות הנברא, ועל דרך זה תוכנו וגדרו המיוחד של כל נברא - גם הפרטים הטפלים נמצאו מ"אמיתת המצאו".

נמחיש את הדברים:

ביום השישי של ימי בראשית ברא השם את בעלי החיים היבשתיים. "וַיֹּאמֶר אֱ-לֹהִים תִּצְאָה הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֶמָּה וּרְמֵשׂ וְחַיְתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ, וַיְהִי כֵן. וַיַּעַשׂ אֱ-לֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ⁵". מאז, בכל רגע ובכל שנייה עד לרגע זה, השם מחיה ומקיים את המציאות של כל אותם בעלי חיים.

כעת, אפשר לחשוב על יצירת בעלי החיים כמהלך בן שלושה שלבים:

בשלב הראשון, הקדוש ברוך הוא מייצר 'גושי חומר' במספר ובגודל של כל בעלי החיים. כמו עיסה גדולה שאחר כך קוטפים ממנה חלות ולחמניות בצורות שונות. הפיל, הג'ירף, הצבי והאריה, כולם הופכים מ'אין' ל'יש'. בשלב הזה, לכולם יש קווי מתאר כלליים הדומים אלה לאלה. בצורה הזו הקדוש ברוך הוא ממשיך ויוצר רבבות בעלי חיים.

אחר כך מגיע שלב חלוקת המתנות. הקדוש ברוך הוא מעניק לכל חיה את התכונות הייחודיות לה. שרירים חזקים ומלתעות לאריה, צוואר ורגליים ארוכות לג'ירף, הסוס הופך להיות קל רגליים ומרשים, והנמר גמיש וזריז. בשלב הזה 'גושי החומר' הופכים לייחודיים, כאשר כל חיה מקבלת את התכונות הייחודיות האופייניות רק לה.

השלב השלישי הוא שלב הגימור, בו הקדוש ברוך הוא מקנה לכל חיה את שאר התכונות שלה

המשכן גילה וביטא את מציאותו של הקדוש ברוך הוא והנכיח אותה בצורה מוחשית ובביטוי פיזי כאן בעולם. למעשה, המשכן היווה בעבור בני ישראל סוג של 'המחשה' של מציאות השם, של גדלותו בעולמות העליונים, וגם של גדלותו בעולם הזה. בין השאר, ביטא המשכן את העובדה שהקדוש ברוך הוא נמצא וקיים בכל מקום ובכל זמן, וכי הוא שולט על הטבע ומסובב הסיבות.

מה שנגזר מכך זה שלא היה שום דבר 'סתם' במשכן. כל פרט היה סמל לפרט רוחני, לתכונה מסוימת של גדולת השם.

ואכן, המפרשים השונים מאריכים להסביר כיצד כל כלי וכל קישוט במשכן ביטא וסימל עניין מסוים בגדולת השם, ואפילו יסודות טמירים ונסתרים של מציאות השם בעולמות העליונים. בכך הם מסבירים את דברי השם למשה⁶: "כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מֵרָאָה אוֹתָךְ אֶת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת תְּבִנֹת כָּל כְּלָיו - וְכֵן תַּעֲשֶׂה". השם הראה למשה חזיונות רוחניים קבליים ורעיונות עמוקים ביסודות האמונה, וביקש ממנו ליצור את המשכן בצורה שתבטא אותם.

שלושת שלבי הבריאה

נושא ההמחשה והביטוי של גדולת השם, לוקח אותנו בעקבותיו לדיון מעניין על הבריאה ופלאיה.

חלק מרכזי בעבודת השם הוא להתבונן בגדולתו של הקדוש ברוך הוא. "וַיֵּאָדָה הַדָּרָךְ לֵאמֹר בְּתוֹךְ וַיִּרְאֶתוּ⁷", שואל הרמב"ם⁸, ומשיב: "בְּשִׁעָה שִׁיתְּבוֹנֵן הָאָדָם בְּמַעֲשָׂיו וּבְרִאיוֹ הַנִּפְלְאִים הַגְּדוֹלִים".

איך מתבוננים בגדולת השם? אפשר להתבונן במבט כוללני בכך שהקדוש ברוך הוא ברא את העולם כולו - מהכוכבים, האוקיינוסים וההרים הגדולים, דרך איתני הטבע ועד ביצי נמלים הנמצאות בקן.

אך זהו מבט כללי ומרוחק מדי. כדי להתעורר באהבה ובשאיפה להתקרב אל השם בצורה חזקה יותר, צריך לערוך התבוננות פרטנית ועמוקה יותר, כפי שמדריך אותנו הרבי:

כל דבר שבעולם נחלק בכללות לשלושה חלקים:

5. שמות, שם, ט.

6. יסודי התורה, ב, א.

7. בראשית, א, כד-כה.

מלמעלה. אבל מה לגבי הפרטים הלא-חשובים לכאורה?

הרי במשפחה של ברווזים לא ממש משנה לאיזה מהברווזים יהיו נוצות חומות ולמי מהם דווקא נוצות שחורות, ובקבוצה של חתולים כנראה זה לא ממש קריטי איזו חתולה תהיה ג'ינג'ית ואיזו שחורה. יש גם איברים שלמים שלא ברור לנו בשביל מה הם כאן ומה תפקידם, ואפילו יצורים שלמים כמו סוגים של וירוסים כאלה ואחרים. למעשה, אפשר לתהות לגבי כל פרט בבריאה שאינו מהותי, כמו גוון או גודל: האם הקדוש ברוך הוא נוכח גם בפרט הקטן הזה?

וכאשר מתבוננים לעומק ומבינים שאכן, השם מתערב וקובע ומחיה כל נברא עד לפרטים הקטנים בצורה מכוונת ומדויקת - זו ההפתעה הגדולה, זה ה'וואו' שמעורר בצורה החזקה ביותר את ההכרה בגדולת השם במוחשיות.

קרשים, כלים, יריעות

לאחר שקיבלנו את ההבנה היסודית הזו, נחזור למשכן.

כזכור, המשכן מבטא את העובדה שהקדוש ברוך הוא מזרים חיות לכל העולם על כל ברואי בכל רגע. לזה היה ביטוי מוחשי ביותר במבנה המשכן ובמכלולים השונים שלו. נתלווה ליהודי הנכנס למשכן, ונראה כיצד המשכן ממחיש לו את המציאות הזו.

תחילה הוא פוסע פנימה ומתבונן בקירות, העשויים קרשים. כאן הוא חווה את השלב הראשון בקשר שבין הבורא לנבראים:

הקרשים, שהם מקיפים את כל אשר בתוכם בשווה, על ידם נפעל ונתגלה זה שכל הנמצאים לא נמצאו אלא מאמתת המצאו, שעניין זה הוא דבר השווה בכל הנמצאים כולם, "מצורה הראשונה עד יתוש קטן שיהיה בטבור הארץ, הכול מכוה אמיתתו נמצאו".

הקרשים מקיפים את כל המשכן בצורה שווה, הם מסמנים את המתחם הכללי. בכך הם ממחישים עבורנו את העובדה הבסיסית, השלב

כמו צורת הפספוס המדויקת של הזברה, צבע הרעמה של האריה, טון הפעייה של הפרה, וטווח ההרחה של הכלב. הפרטים הללו אינם חלק מהאפיונים העיקריים של החיה, אלא תכונות ומאפיינים משלימים.

את התיאור התלת-שלבי הזה אפשר להעתיק גם ליצירת הציפורים והדגים, הצמחים, הכוכבים ואבני החן. תחילה יוצר הקדוש ברוך הוא את 'חומר הגלם', אחר כך הוא צר לו צורה - פרפר או עטלף, אנוס או דובדבן, נחושת או זכוכית; ואחר כך בא הגימור הסופי - הגודל המדויק של הפרט, הציורים על כנפי הפרפר, גובהו של הפרח ומספר העלים המדויק שלו, משקלה של האבן, רמת הנוזליות של המים בטמפרטורות שונות וכן הלאה.

המסקנה העולה מכך היא שכל נברא קשור תמיד ישירות לקדוש ברוך הוא, ומקבל ממנו את חיותו, וזאת בשלושה היבטים מובחנים בסיסיים: (א) בעצם העובדה שהוא קיים, (ב) בהגדרה הייחודית שלו (איזו חיה אני, איזה פרי אני), (ג) ואפילו בגימורים המשלימים שלו.

בלשונו הנפלאה של הרמב"ם⁸, השגורה בפיו של הרבי: "והוא [השם] מְמַצֵּא כָּל הַנִּמְצָא, וְכָל הַנִּמְצָאִין מִן שְׁמִים וְאַרְץ וּמֵה שְׁפִינִיָּהּ לֹא נִמְצָאוּ אֵלָא מֵאֱמֶתֶת הַמִּצְאוּ".

כעת, אם היה מדובר על מפעל המייצר בובות, או על הצגה מתוכננת, שלושת השלבים בהכרח היו מתבצעים בסדר כרונולוגי בזה אחר זה, וכנראה על ידי אנשים ומכונות שונים. אך כאשר מדובר על בריאת העולם, שלושת השלבים מתרחשים בבת אחת, ולא רק אז בבריאת העולם אלא בכל שנייה מחדש, וכל זה על ידי הקדוש ברוך הוא בעצמו ולבדו.

כך גם בכיוון ההפוך: כאשר **אנחנו** מנסים להתבונן ולחשוב על כך שהקדוש ברוך הוא בורא ומחיה מחדש את העולמות, אנחנו נזקקים לשלושה שלבים רעיוניים כדי להמחיש את הפלא הזה **לעצמנו** - בדיוק כפי שתארנו כאן.

ומבין שלושת השלבים, דווקא השלב השלישי הוא זה שמשנה בצורה החזקה ביותר את התפיסה שלנו לגבי העולם והקשר עם השם. כי אם מדברים על עצם הקיום של כל נברא, וגם על המהות הייחודית שלו - כאן ברור שהכול מכוון

8. רמב"ם שם פ"ב ה"ט.

8. שם, א, א.

היה צריך להיות במשכן עניין המורה על הקשר שבין דברים חיצוניים של הנבראים עם "אמיתת המצאו" - וזה נרמז ב"עורות תחשים", שגם צבע עורם, שאינו אלא דבר חיצוני, הוא מ"מין החי". להורות, שגם הדברים הכי חיצוניים של הנבראים, עד לצבע שלהם, "לא נמצאו אלא מאמיתת המצאו".

העובדה שגם הצבע של תקרת המשכן לא היה מלאכותי אלא מן החי נועדה להמחיש בדיוק את השלב השלישי - את העובדה שאפילו התכונות השוליות, הפרטים הקטנים, הם לא סתמיים אלא 'חיים' בחיות אלוהית שהקדוש ברוך הוא מזרים בכל רגע.

כשרואים פרח יפה, יש כמה זוויות אפשריות לקבל מהן את התחושה של "מה רבו מעשיך השם". אפשר להתלהב מעצם העובדה שהוא קיים. אפשר גם להתפעל מההרמוניה ושילוב הגוונים היפהפיים והניחוח הנעים, שנותנים לפרח את הייחודיות שלו ואת מקומו במערכת האקולוגית - כי הם מושכים אליו דבורים או חרקים שונים, שמאביקים אותו ומאפשרים לו להמשיך לצמוח.

אבל האמת עמוקה יותר: החיות האלוהית נמצאת גם בפרטים השוליים. השם משרטט כל עלה, בגוונים המדויקים ובצורה הייחודית שלו.

זו הסיבה לכך שהקדוש ברוך הוא זימן, ואף ברא במיוחד, את בעל החיים הססגוני - בצורה ייעודית למשכן. כי התחש בא לבטא את האמת העמוקה הזו, שאפילו הצבע הוא חלק מהחיים שהשם נותן. התחש "שש ומתפאר בגווניו", כי עבורו הצבע הוא חלק מרכזי בהוויית החיים - ולכן הוא זה שממחיש בצורה הטובה ביותר שגם התכונות האקראיות-לכאורה מלאות בחיות אלוהית.

"האדרת והאמונה"

אחד הפיוטים המביעים את הרעיון שלפיו כל הבריאה כולה, כולל הפרטים הקטנים שלה, מקבלים חיות ישירות מאת הקדוש ברוך הוא - זהו הפיוט "הָאֲדָרָת וְהָאֲמוּנָה לְחֵי עוֹלָמִים". הפייטן מונה צמדים של פרטים מתוך המכלול של המציאות, לפי סדר האלפבית, ומציין שכולם שייכים "לחי עולמים".

הראשון בחיות האלוהית: עצם קיום המציאות של כל נברא.

ההתבוננות בשלב זה ממחישה לנו את התלותיות המוחלטת של הנבראים בהשם. עוד לפני הסיבה המיוחדת והתוכן הייחודי שיש לנברא הספציפי, עצם היווצרותו 'יש מאין' מספרת שהאנרגיה המקיימת אותו היא רצון השם בקיומו. בשלב הזה, לא חשוב אם מדובר במערכת קוסמית מורכבת או ביתוש קטן - כי הנקודה זהה אצל כולם, והיא שהקיום שלנו הוא רק ביד השם.

אחר כך העיניים מסתכלות סביב ומבחינות בכלי המשכן השונים - ארון הברית, המזבח, שולחן הפנים והמנורה:

כלי המקדש, שכל אחד מהם חלוק מזולתו ובכל אחד מהם הייתה עבודה אחרת בהתאם לתכונתו הפרטית של הכלי,

הנה על ידם מתגלה איך שתוכנו וגדרו הפרטי של כל דבר שבעולם הוא דבר השם וחיותו הפרטית המחוזה ומחיה אותו.

הרהיטים השונים שבתוך המשכן כבר מבטאים שונות. הם מהדהדים את ההכרה בכך שהשם לא נותן לנבראים רק את עצם הקיום שלהם, כי אם גם מעניק לכל נברא אנרגיה פרטית ו'קוד אישי' המכיל את כל המאפיינים הייחודיים שלו ומעצב את התכלית והייעוד הבלעדיים שלו.

כשם שהמנורה שימשה להדלקת הנרות, השולחן עבור לחם הפנים, והמזבח להקטרת הקטורת - כך השם מעניק לכל נברא את התכונות והסגולות שלו, כדי למלא איזו מטרה וייעוד משלו בעולם, שאין לאף אחד אחר חוץ ממנו.

ואז מגיע השלב השלישי, החשוב והמפתיע, כאשר העיניים מורמות למעלה ורואות את מכסה עורות התחשים:

המעלה המיוחדת שב"עורות תחשים" אינו רק בגלל יופי הגוונים שבעורות אלו, אלא לפי שזה מדגיש את תכונת התחש, שעורות מגוונים אלו פועלים בהתחש שיתפאר בצבעיו.

וזהו עניינם של יריעות מ"עורות תחשים" שבמשכן:

העובדה שגם הצבע של תקרת המשכן לא היה מלאכותי אלא מן החי, מלמדת שאפילו התכונות השוליות, הפרטים הקטנים, הם לא סתמיים אלא 'חיים' בחיות אלוקית שהקדוש ברוך הוא מזרים בכל רגע

מלאכת 'בניית משכן' מתמשכת.

מהי עבודת השם? כיצד בונים משכן? ברובד הפשוט ביותר, עבודת השם היא שמירת תורה ומצוות, ניהול אורח חיים לפי הוראות השם בשולחן-ערוך. אלא שזו הגדרה כללית מדי, ובעומק אפשר לפרק אותה לשלושה מרכיבים, מקבילים לאותם שלושת 'זרמי החיים' הקיימים בכל פרט בבריאה.

נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

בכל מצווה ומצווה יש שלושה עניינים:

(א) מעשה המצווה, שבזה שווים כל אחד ואחת מישראל, מגדול שבגדולים עד קטן שבקטנים. ולדוגמא: מעשה הנחת התפילין של משה רבינו הוא בשווה למעשה הנחת תפילין של איש פשוט בכל הזמנים.

(ב) כוונת המצווה, שבזה חילוקים מאחד לשני, ותלויה בדרגת האדם בעבודה פנימית שלו במוחו וליבו, מידת הבנתו את גדלות הבורא כו', המביאה לאהבת השם ויראת השם.

(ג) הידור מצווה, עד להידור בפרטים נוספים על גוף המצווה, ובפרט עניינים התלויים במנהג.

השלב הראשון בעבודת השם הוא ההכרה של יהודי בכך שהוא עבד השם וכי עליו לנהל את חייו לפי התורה והמצוות. לא משנה אם היום יום חול או שבת, לא חשוב אם הוא קעת אוכל, עובד או מתפלל. בכל מצב ובכל סטואציה - הכול לפי רצון השם.

בשלב הזה, אין הבדל בין ברכת "בורא נפשות" שגרתית לבין ברכת "שהחיינו" בכניסת יום כיפור, או בין תקיעת שופר בראש השנה לקריאת שמע של ערבית ביום רביעי של חול. כולן הוראות של הקדוש ברוך הוא. וכמו שאין הבדל בין הפעולות, בעניין הזה אין הבדל בין צדיק הדור ליהודי פשוט,

מקור הפיוט קדום. בספר 'היכלות', ספר קבלה שנכתב על ידי התנא רבי ישמעאל בן אלישע הכהן הגדול, מסופר שרבי ישמעאל כתב את הפיוט על פי שירת המלאכים במרום אותה שמע.

אדמו"ר הזקן שילב את הפיוט בתפילת שחרית של שבת ויום טוב, ובמשך השנים חוברו לו כמה ניגוני געגועים.

חידוש מיוחד אירע בשמחת תורה של שנת תשל"ד. במהלך ההתוועדות שלפני ההקפות, הרבי דיבר על המהפכה הרוחנית המתחוללת בצרפת בשנים האחרונות. ואז, בעיצומן של ההקפות, הורה הרבי לכבד בהקפה את כל האורחים מצרפת. מי שציפה לראות חסידים מבטן ומלידה, נדהם לראות מתקבצים אל בימת ההקפות סטודנטים ותלמידי תיכון עם מכנסי ג'נס, קוקו ושערות ארוכות - בעלי תשובה 'טריים' ונלהבים.

ואז הפתיע הרבי שנית: הוא פתח בשירת ההמנון הצרפתי ה"מרסייז", על המילים "האדרת והאמונה לחי עולמים".

קשה לתאר את אשר התרחש ב-770 באותם רגעים. הצעירים הצרפתים שרו בהתלהבות, וכל הקהל הצטרף בהדרגה תוך כדי לימוד המנגינה. השירה לא פסקה גם עם תום ההקפות. עד הבוקר המשיכו כולם לשיר ולרקוד!

מאז, הושר הפיוט "האדרת והאמונה לחי עולמים" במנגינה זו מפעם לפעם בהתוועדויות של הרבי, והפך ל"ניגון חב"די" מן המניין.

הפרטים הקטנים

כל מי שלמד פעם חסידות, מכיר את מאמר רז"ל: "ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם" - בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם". לאמור: המשכן הוא לא רק מבנה שהיה פעם, אלא הוא קיים בתוכנו. כל יהודי הוא משכן להשם, והחיים שלנו למעשה הם

את מצוות אכילת מצה בליל הסדר. יהודי אחד מתמלא רגש של הודיה להשם בעת אכילת מצה, כשהוא חושב על הנס הגדול של יציאת מצרים. יהודי אחר מרגיש דבקות וקרבה להשם, כי הוא יודע את הנאמר בכתבי חסידות ש"כשאוכלים מצה אוכלים אלוקות". וליהודי שלישי המצה מזכירה את בית אבא, ואת היותו חלק משרשרת דורות עתיקה, וזה ממלא אותו שמחה ומשמעות. כולם עושים את אותה פעולה, אך כל אחד ממלא אותה ומתמלא ממנה במשמעות אחרת.

לכאורה, יש לנו מצווה פלוס כוונה, ובכך הגענו לעבודת השם מושלמת. אך לא. כאן מגיעה הקומה השלישית: זה השלב של ה'תוספות', הפיצ'רים הקטנים שהם מעבר לקיום המצווה בכוונה.

איך אנחנו נוטים להתייחס לכל אלה? הרבי מתאר לנו בצבעים חיים:

יש מקום שיטעה אדם לחשוב, שעיקר הדיוק בקיום המצוות הוא רק בשני עניינים הראשונים הנ"ל, כי:

הצורך בדיוק במעשה המצוות מובן ופשוט, שהרי המעשה הוא העיקר. וכפי שהאריך אדמו"ר הזקן בתניא, ד"אם קרא קריאת שמע במחשבתו ובלבו לבד בכל כוח כוונתו, לא יצא ידי חובתו וצריך לחזור ולקרוא. ואם הוציא בשפתיו ולא כיון ליבו, יצא ידי חובתו בדיעבד";

וכן מובן הצורך בכוונת המצוות. כי מצווה בלי כוונה היא "כגוף בלא נשמה", וכפי שהאריך אדמו"ר הזקן בתניא אודות גודל ההכרח בקיום המצוות מתוך אהבת השם ויראת השם;

אבל בעניינים הנוספים, ובפרט המנהגים, מהו הדיוק בהם? ובפרט במנהגים השייכים לחינוך ילדים קטנים, שאינם מבינים ואינם שייכים לשים על ליבם מה שרואים ושומעים, ומה גם טף בגיל רך ביותר.

כאשר מדובר על הידור מצווה ממש והקפדה

משום ששניהם עושים את אותו הדבר בדיוק: ממלאים את פקודתו של הקדוש ברוך הוא.

זה דומה לשלב שבו השם מעניק לנברא את עצם מציאותו, עוד לפני העיצוב שלו כנברא ייחודי. בשלב הזה, עצם קיומו של החומר 'צועק' שיש אלוקים, עוד לפני שהתייחסנו לפרטים ושמונו לב אם מדובר בעז, ינשוף או סיגלית.

כשם שקרשי המשכן מבטאים באופן כללי את ההכרה בכך שהשם מקיים את הנבראים, בלי להתמקד בייחודיות של כל אחד בפני עצמו - כך גם ב'משכן' האישי שבנו, הראשית היא עצם הזכות לקיים מצווה כלשהי של השם, עוד לפני שפונים לחשוב על איזו מצווה מדובר ומה המשמעות והתוכן הייחודיים שלה.

אך עבודת השם לא נגמרת כאן. כשם שהמשכן לא הורכב רק מקרשים אלא היו בו גם כלים, שכל אחד היה עשוי אחרת ושימש לפונקציה שונה - כך גם בקיום המצוות שלנו.

יש רובד שבו בהחלט יש תוכן ייחודי לכל מצווה בפני עצמה, וגם דרגה ומשמעות משלה ששונה אצל כל יהודי. השם כן רוצה שלכל מצווה יהיו אופי ותכונות פרטיות משלה, ושכל יהודי יקיים את המצווה באופן מיוחד המתאים לתכונות נפשו.

אם מסתכלים רק על הפעולה המעשית עצמה, אין הבדלים בינינו בכלל. כולנו קובעים את אותה מזוזה, ושומרים את אותה השבת. אך כאשר מדברים על קיום מצוות **בכוונה**, כאן יש שוני ומנעד גדול.

רצון השם הוא שיהודי לא רק יקיים את המצוות, אלא שתהיה לו כוונה אישית בקיומן. יהודי צריך להתחבר רגשית ונפשית למצווה. להבין את משמעותה, לחוות ולהרגיש עד כמה היא נעלה וחשובה, ומתוך כך לקיים אותה. לא להסתכל על המצוות כפקודות וציוויים בלבד, אלא לעשות אותן מתוך תחושת משמעות והזדהות.

יהודי עובד השם שעבר משלב א' לשלב ב', שואל את עצמו: מה מספרת לי המזוזה? למה אני מברך ברכת המזון? באיזו צורה אני עומד לפני השם בתפילה? למה בעצם אני מפריד בין בשר לחלב? הוא לא מסתפק בתשובה הכללית, שהמצוות הן רצון השם, אלא מעניק משמעות ייחודית לכל אחת.

וכך גם בשוני בינינו באותה מצווה. ניקח למשל

יהודי צריך לעבוד את השם בשלושת המישורים: גם בעצם קיום המצוות, גם בהשקעה בכוונה שבהן, וגם בהידורים ובפרטים הקטנים.

כשם שהקדוש ברוך הוא מחיה ומהווה לא רק את התכונות החשובות של הנבראים, כי אם גם את הפרטים הקטנים, את הציורים שעל כנפי הפרפרים ואת הטעמים המדויקים של פירות ההדר, כך הוא מצפה מאיתנו שנכניס חיות והתלהבות בכל דבר ועניין בעבודת השם, כולל בפרטים הכי קטנים.

כי זו האמת: לכל מנהג יש טעם וסיבה. לפעמים על פי הלכה, לפעמים על פי הסוד, ולפעמים גם וגם...

העובדה שהצבע של התחש לא היה מלאכותי אלא 'חי', היא הוראה בעבור כל אחד מאיתנו: להרעיש ברעשן בקריאת המן - בהתלהבות, לעמוד ולשבת במקומות הנכונים בתפילה - בשימת לב, ולא לוותר על מרק עם 'קרעפלאך' בהושענא רבה או על נשיקה חמה לספר התורה.

קרעפלאך

אחד ממנהגי עדות אשכנז הוא לאכול "קרעפלאך", כיסני בצק ממולאים בבשר, בסעודת ערב יום כיפור, בסעודת יום הושענא רבה ובחג הפורים. בדרך כלל, מוסיפים את הכיסנים למרק.

טעמים רבים נאמרו למנהג הזה. החל מטעמים פשוטים בדרך ההלכה, ועד לטעמים נשגבים על פי הקבלה.

פעם, כאשר הרבי והרבנית ערכו סעודה בביתם, הוגש מרק והתברר שאין בו קרעפלאך. במקום היה נוכח בחור שהיה מופקד על שימוש הרבי והרבנית ודאגה לצורכי הבית, והוא התלבט מה לעשות. מאיפה הוא יוכל להשיג עכשיו קרעפלאך עבור הרבי לקיום המנהג?

והנה, הוא רואה כיצד הרבי לוקח חתיכת בשר מתוך המרק ועוטף אותה בפרוסת חלה, ואז פונה אליו ואומר בנחת: "אין צורך להתרוצץ. הנה, יש כבר קרעפלאך..."

הלכתית כמו לרכוש מזוזה מהודרת יותר, להדליק נרות חנוכה בשמן זית דווקא, ליטול ידיים עם מגבת על הכתף או להקדים את הדלקת נרות השבת - אנחנו מבינים שהידורים כאלו הם רציניים ויפים.

גם כאשר מדובר על כוונת המצוות - ברור לנו שאי אפשר להשוות מצווה שחשבנו עליה והזדהינו עם תכניה מתוך רגש אמיתי, למצווה שנעשית בצורה רובוטית או מכנית ללא כוונה. זה ממש כמו להפיח חיים ונשמה במצווה.

אבל ישנם מנהגים שלא רק שאינם חלק הכרחי בקיום המצווה, אלא אף עשויים להיתפס כילדותיים: לסובב סביבון ליד החנוכייה, להרעיש בעת קריאת "המן האגלי", לאכול 'חומוס' מבושל במסיבת 'שלום זכר' או מופלטה במימונה.

כשמדובר על מנהגים מהז'אנר הזה, שנועדו בסך הכול 'להוסיף צבע', ככל שאנו גדלים ומתבגרים ההתרגשות וההתלהבות מהם הולכת וקטנה. אנחנו כבר מבוגרים ומבינים שיש עיקר ויש טפל, ולא צריך להתרגש ולהתלהב מכל דבר. עיקר הדגש וההתלהבות, אנו אומרים לעצמנו, צריך להיות בקיום המצווה, שהיא המטלה החשובה ביותר, ובכוונת המצווה, שגם היא חלק עיקרי ומשמעותי - לא ב'קישוטים'.

נכון, כולנו מתרגשים יחד עם הילד כשהוא אומר "מה נשתנה" בקול ובמנגינה, אבל אנו כמבוגרים יכולים לקרוא את זה בלחש. אומנם אצל ילד קטן זה נחשב ממש פספוס אם הוא שכח להאיר את הציפורניים לאור הנר של ההבדלה, אבל אנשים בוגרים מבינים שזה לא נורא...

וזה בדיוק מה שמלמד אותנו ה'תחש':

ועל זה באה ההוראה שגם צבע, גוון החיצוני, הוא חלק ממין חיה.

שדברים כציור חיצוני צריכים להיעשות מתוך חיות, וחיות הבא מעצם הנשמה.

וכמה ממנהגי ישראל שורשם למעלה יותר מכמה ענייני דינים^ט.

ט. ראה לקו"ת (סוכות פ, ג) בענין מנהג הקפות, ניסוך המים (תושב"ע"פ) וניסוך היין (תושב"כ).

”בשער המלך” אין עצבות!

מניין למדים שחובה להיות בשמחה בכל רגע נתון, ומדוע דווקא באמצעות השמחה זוכים לברכת השם? על שמחה גם במקביל לחרטה על העבר, ועל השלילה המוחלטת של העצבות “בשער המלך” – מקבץ מכתבי הדרכה מכוננים על ההכרח להיות בשמחה בכל מצב, ודרכי ההתבוננות המביאות אליה

קלה יראה ויבחיין בהשגחה הפרטית וחסד ה' שהיה עימו בטוב הנראה והנגלה, והאומנם יש לומר, חס וחלילה וחס ושלוש, אשר עתה יד ה' תקצר!]

אלא שגם בהמשכת ברכת ה' 'למטה מעשרה טפחים' [אל הרובד הגשמי] וקבלתה, נחוץ העניין דשמחה, ולא רק שמחה בהבנת המוח באופן שאינו שייך אל הפועל, בביטוי בהרגש הלב, אלא שמחה 'אֶן פִּשְׁטִּילֵךְ' [בלי פרשנויות],

והסיבה לכך – כי אז דווקא מתקיים במילואו האמור בזה הקדוש (חלק ב' קפד, ב) "איהו" [הוא] - עולם התחתון והאדם בכללותו - "קיימא בנהירו דאנפין מתתא, כדין הכי נהרין ליה מלעילא כו', חדווה דבר נש משיך לגביה חדווה אחרא עילאה" [כשעומד במאור פנים מלמטה, מאירים לו כך גם מלמעלה כו'. שמחת האדם מושכת עליו שמחה נוספת מלמעלה], ומכך מובן כי המשכת הברכה מלמעלה מחייבת שהאדם יהיה קודם כל בשמחה.

ו"כיהודא ועוד לקרא" [ביטוי תורני שתוכנו: העיקר כבר נאמר, אך בתור תוספת קלה לעניין -], הרי כל הרופאים מסכימים ששמחת האדם בפועל מוסיפה בריאות בגשמיות ובריאות ברוחניות, וממילא זוהי סיבה נוספת לכך שעליו להיות בשמחה.

ויהי רצון אשר יוסיף בקביעות בלימוד התורה בכלל, וכמו שכתוב "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", ובלימוד בתורת החסידות ביחוד, ובהשפעה על הזולת בכגון דא [בדומה לזה], שכל זה יקל עליו ואף ירבה בהמשכת השמחה במעונו, עד כדי כך שיוכל לברך "שהשמחה במעונו" על פי דין.

בברכה לבשורות טובות בכל האמור.

(כרך יג, אגרת ד'תנ)

לצערי הודיעוני ידיעות בלתי משמחות אודות מצב רוחו, שהינו נתון במצב רוח קודר עקב בעיות במצבו הבריאותי.

ובוודאי לדכוותיה [לאדם כמותו] אך למותר להאריך על הפליאה הכי גדולה בזה, מאחר והנהגה זו אינה מתאימה כלל וכלל,

בהתבונן בפסק דין הרמב"ם סוף הלכות לולב אודות עניין השמחה בעבודת ה' [השמחה שישמח אדם בעשיית המצווה... עבודה גדולה היא. וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להיפרע ממנו, שנאמר תחת אשר לא עבדת את השם אלוהיך בשמחה ובטוב לבב],

ובצירוף הוראה זו [אודות השמחה בעבודת ה'] לפסק דין הרמב"ם והטור ושולחן ערוך [אורח חיים סימן רל"א], אשר עבודת ה' אינה מצומצמת רק לזמן קיום המצוות, אלא היא "בכל דרכיך" [גם בענייני החולין של האדם], היינו [כלומר]: בכל משך העשרים וארבע שעות של היום, הרי שמזה מובן [המסקנה העולה משני הדברים יחד היא] – שכל רגע נתון של היהודי הוא חלק מעבודת השם, שצריכה להיות בשמחה, ומובן ההכרח שתהיה השמחה בכל משך זמן זה,

ובפרט על פי המבואר בכמה מקומות בתורת החסידות, הנקראת "מאור שבתורה", בביאור העניינים ד"בכל דרכיך דעהו", וגודל העניין דשמחה של מצווה (ראה גם כן בזה ב'תורה אור' כ, ב), אשר לפי זה מובן עוד יותר ההכרח בשמחה מתמדת.

ובהנוגע אליו בפרט: למרות מצבו הבריאותי, אין מקום כלל למצב רוח קודרני. כי אפילו מנקודת המבט של נפש הבהמית [הבוחנת את הדברים לפי נתונים ממשיים], אשר בוודאי לא שכח לגמרי את מצב בריאותו שהיה לפני שתיים ושלוש שנה, והפחד - לא עלינו - שהיה אז, שאפילו בהתבוננות

במענה על מכתבה אליי,

ראשית, בנוגע לחשש שהעלתה, אם פעלה נכון בכך שכתבה לי אודות עניינים מסוימים - מובן אשר גם להבא יכולה לכתוב לי בהעניינים אודותם כותבת, ואין בזה חס ושלום שום עניין הפך הנהגה טובה, ובורא עולם יברכה שיהיה תוכן מכתביה הבאים אך ורק בעניינים טובים.

בעת רצון אזכירה, וכן את בעלה וילדיהם שיחיו, על הציון הקדוש של כבוד-קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרבי הרי"צ] זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, להמצטרך להם בגשמיות וברוחניות. ובטח יתווסף על ידי זה בברכות הבורא יתברך לכל אחד מהם.

במה שכותבת שלפעמים עצבה היא עקב עניינים לא טובים שעשתה בעבר - עליה לדעת שאין זה מתאים להוראת תורתנו, "תורת חיים", המצווה את כל אחד ואחת מבני ישראל: "עבדו את ה' בשמחה".

ולכן, אפילו כשהאדם יודע אשר עשה איזה מעשים שלא היה צריך לעשותם, הרי גם אז אין מקום כלל לעצבות על מה שעשה בעבר, אלא

צריך הוא להתחזק בביטחונו בהשם, נותן התורה ומצווה המצוות, שייתן לו כוח לעשות תשובה ולהתנהג מכאן ואילך באופן שימלא רצון הבורא, ומוכן, שביחד עם זה צריך הוא אכן להתחרט על המעשים לא טובים, אבל לא להיות בגינם בעצבות בכלל,

וכשמשתדלים באמת בעבודת השם באופן כזה, הרי התשובה היא מפנימיות הלב יותר, ומכפרת כל העוונות.

ועל האישה, שהיא אם לילדים ובעלת הבית, לנהוג בתפקידה זה בדרך התורה, שעל ידי זה מתווסף בבריאות הבעל והילדים והאישה עצמה, ובפרט [ובמיוחד] מה שנוגע לאישה [בהנהגה בדרך התורה] הם ענייני צניעות, שמירת חוקי ודיני טהרת המשפחה, כשרות המאכלים וחינוך הילדים בשעה שהם נמצאים בבית.

אבל, כאמור לעיל, כל זה צריך להיעשות מתוך שמחה, ובתחושת ביטחון אשר בורא העולם משגיח עליה ויעזור להם בענייניהם.

בברכה לבשורות טובות בכל האמור.

(כרך יד, אגרת ה'מ)

וממילא, על פי מה שכתוב ש"אין לבוא בשער המלך בלבוש שק", הרי כיוון שהשם נמצא בכל מקום, והעולם כולו נחשב "שער המלך" של הקב"ה, אי אפשר [מושלל הדבר] לבלבל [להפריע] את שמחתו של זה ד"עוז וחדוה במקומו", על ידי עצבות של מי שהוא!

ואין בכך כל הבדל של מי שיהיה [של מי העצבות ומאיזו סיבה היא], אפילו אם נדמה לו לפי שעה שיש לו יסוד לזה [סיבה להיות בעצבות], הרי זה דבר שאינו מתאים ב"שער המלך"!

ואין צריך להתעמק בתוכן זה, כי אפילו התבוננות קלה בזה מספקת.

(כרך יא, אגרת ג'תצנ)

במענה על מכתבו אליי, הנה כבקשתו אזכירו בתפילתי על הציון הקדוש של כבוד-קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרבי הרי"צ] זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, לברכה לאריכות ימים ושנים טובות,

וכדאי היה שילמוד 'שער הביטחון' בספר 'חובת הלבבות' ויתבונן בהעניינים המבוארים בו.

וכשיתבונן אפילו לשעה קלה [זמן קצר] בכך אשר כל אחד ואחת מבני ישראל מאמין באמונה פשוטה אשר "לית אתר פנוי מיניה" [אין מקום פנוי ממנו, השם נמצא בכל מקום], ויוסיף לכך את העניין הידוע, שפסקו רז"ל על פי הכתוב "עוז וחדוה במקומו" [מכך למדים ש"אין עצבות לפני הקב"ה"],

ארז ושמייס // מאמר "קורות בתינו ארזים" – מאמרי אדמו"ר הזקן, תקס"ה

בפרשת תרומה אנו למדים על ציווי והבטחת השם "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" – המצווה לבנות משכן ומקדש גשמיים בתור בית להשם. הרעיון המסתתר מאחורי בית גשמי ל"השם אחד" מעורר תמיהה רבתי: האם "זהב וכסף ונחושת, ותכלת וארגמן ותולעת שני" הם "משכן להשם"?! המאמר "קורות בתינו ארזים" של אדמו"ר הזקן הוא אחד המאמרים היסודיים בנושא, השוכן מעט אור על מה שעומד מאחורי הדברים.

ב. צומח ודומם

ארבע הבחינות: דומם, צומח, חי ומדבר הן זו למעלה מזו. אך למרות שהצומח הוא נעלה מן הדומם, הדומם משמש עבורו מקור גידול. הסיבה לכך: במין הדומם קיימת מעלה ביחס למינים שמעליו.

ארבע בחינות, זו למעלה מזו

ולחבין זאת צריך תחלה להבין ענין מהו הארזים שהם צומח, ובחינת העפר שהוא בחינת דומם, וההבדל שביניהם.

דהנה ידוע שנמצא בכל עולם ועולם ד' בחינות אלו: דצח"ם [= דומם, צומח, חי, מדבר] –

שהדומם הוא תכלית השפלות במדרגה מכלם, שהצומח למעלה ממנו במדרגה, והחי למעלה מהצומח, והעלוי שבכלם הוא בחינת המדבר כו'.

איך הדומם משמש מקור לצומח?

ולכאורה תמוה: מפני מה תוציא הארץ צמחה, שהצומח יהיה גדל מן עפר הארץ?

הלא הצומח הוא למעלה במדרגה מן עפר הארץ הדומם – וכזה נראה להפוך, מאחר שהארץ מגדל ומצמיח את הצמחים מכרח להיות בה מעלה יתרה מן הצומח, מאחר שהיא גדל ומתהנה הימנה!

יש מעלה בדומם

אך הענין הוא, ד"לא ראי זה פראי זה ולא ראי זה פראי זה". שיש מעלה יתרה בהארץ הדומם שלמעלה מבחינות צומח חי מדבר, מה שאין נמצא בהם; ויש מעלה יתרה בהם מה שאין נמצא בהארץ הדומם.

א. קורות בתינו ארזים

בבית המקדש 'שלט' מין הדומם. כאשר הבית והגג כולו היה מאבנים ועפר, רק הקורות המחזיקות את התקרה היו ממין הצומח – מעץ.

לעומת זאת במשכן, הצומח תפס מקום מרכזי, וקירות המשכן נעשו ממנו.

השינוי הבולט בין המשכן למקדש

קרות בתינו ארזים¹ [רהיטנו ברותים] וגו' –

זה בית המקדש – אשר היה הדפנות מאבנים ועפר, ואף הגג והמעזיבה כו' היה מאבנים ועפר. רק הקורות שהבית נשען עליהם היה מעצי ארזים – ועל זה אמר "קרות בתינו ארזים".

מה שאין פן במשכן – היו הדפנות, הם הקרשים, מעצי ארזים, כמו שכתוב²: "עצי שטים עמדים"; והמכסה שלמעלה היה מיריעות עזים ו"ערת אילים מאדמים ומכסה ערת תחשים מלמעלה"³.

רק הקרקע המשכן היה מעפר, כמו שכתוב: "וימעפר אשר [יהיה] בקרקע המשכן" כו'.

להבין זה היטב: מפני מה במשכן היו הארזים העקר, שמהם היו כתלי המשכן כו', והעפר היה בקרקע המשכן למטה; ובמקדש להפוך, היה עקר הבנין מאבנים ועפר כו', והארזים היו טפל להם, דהינו דקורות שהבית נשען עליהם היו מעצי ארזים כו', כנזכר לעיל?

1. שיר השירים א, יז.

2. תרומה כו, טו.

3. שם, יד.

4. נשא ה, יז. ושם "ומן העפר".

ג. סוף מעשה

נמצא במחשבה יעלה ה"סוף מעשה" תחלה ואחר כך תחלת המעשה, ודי למבין].

מעלת הדומם לגבי הצומח

ולכן הארץ מגדל צמחים, שהצומח נגדל מן הארץ ודוקא, מפני שצומח בארץ בחינת קדימה וראשית לגבי הצומח, מצד שרשה הנעלה מכלם שעלתה במחשבה תחלה, ומצד זה היה למעלה מבחינת הצומח. לכן תוציא הארץ ודוקא צמיחה [צמחה], מצד בחינת מחשבה קדומה המלוכש בה, מה שעלתה במחשבה.

רק בסדר הבריאה של ההשתלשלות העולמות, שבוה שמים קדמה כו', בזה הצומח הוא למעלה במדרגה מן הארץ הדומם, תכלית וסוף כל דרגין [= הדרגות], בחינה התחתונה שבכלם.

ד. דירת עראי

המשכן היה עראי, ולכן ביטא את סדר המינים כפי שהוא מצד הבריאה בפועל, שהדומם הוא למטה מכולם, ולא כפי שהוא מצד המחשבה.

המשכן היה 'דירת עראי'

והנה, במשכן שהיה בימי משה לא היה נמצא עדין תכלית השלמות, שהיה דירת עראי בלבד של הקדוש ברוך הוא - כמו שכתוב: "וכי לא ישבתי בבית למיזם העלתי את בני ישראל ממצרים ועד היום הזה" ואהיה מתהלך באהל ובמשכן כו'.

בניין המשכן משקף את סדר הבריאה

לכן נעשה כפי אפן סדר השתלשלות העולמות איך שנבראו כסדרן, שבוה שמים קדמה לארץ. והינו, שבסדר ההשתלשלות של המדרגות המדבר למעלה מכלם והחי למטה הימנו והצומח למטה מן החי והדומם למטה מכלם.

לכן נעשו כחלי המשכן מעצי ארזים - כמו שכתוב "עצי שטים עמדים", הנה קרשי המשכן שנעשו מעצי שיטים. דהם בחינת צומח, שלמעלה במדרגה מעפר הארץ הדומם.

מה שאין כן הדומם הוא עפר הארץ כו' כנזכר לעיל, היה קרקע המשכן ודוקא מעפר הארץ.

דעות התנאים אם השמיים נבראו קודם או הארץ, משקפות שתי זוויות הסתכלות מקבילות: במחשבה - הארץ קדמה, ובמעשה - השמיים קדמו.

ביאור המושג 'סוף מעשה במחשבה תחילה'. לדומם, הארץ, יש מעלה לגבי הצומח, בכך שהיא קדמה במחשבה.

מי נברא קודם, הארץ או השמיים?

דהנה כתיב: "אלה תולדות השמים והארץ [בהבראם] וגו' ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים וגו'".

ואיכא פלוגתא דתנאי [= ויש מחלוקת תנאים] בזה: חד [= אחד] אמר "שמים קדמה" בבריאה, כמו שכתוב "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", דאקדם [= שהקדים] לשמים תחלה; וחד אמר "ארץ קדמה", כמו שכתוב להלן "ביום עשות [ה' אלקים] וגו' ארץ ושמים", דאקדים קרא [= הכתוב] לארץ תחלה.

הארץ קדמה במחשבה

ושניהם אמת, ד"אלו ואלו דברי אלקים חיים": שבמחשבה קדמה ארץ לשמים, שארץ עלה במחשבה תחלה ואחר כך שמים כו'; ובבריאה קדמה בריאת שמים לארץ.

בהיות ידוע ד"סוף מעשה" ודוקא "במחשבה תחלה" - לכן הארץ שהיא במעשה הבריאה בחינת הסוף, ששמים קדמה תחלה בבריאה, מכרח להיות אשר עלתה במחשבה תחלה, שקדמה לשמים כו'.

[כמו שכתוב במקום אחר במשל האדם כשרוצה לבנות בנין לדור בו, שבמחשבתו יעלה הסוף קדם, הינו ציור הבנין בשלמות איך שידור בו; וה'ראשית' - מלאכת הבנין, יעלה במחשבתו אחרונה.

דהינו לאחר שעלה במחשבה לפניו הבנין בגמרותו בשלמות שידור בו, יתחיל לחשב איך מלא מחשבתו הרצויה, והינו שיתחיל לבנותו כו'.

5. בראשית ב, ד.

6. חגיגה יב, א. ב"ר א.

7. עירובין יג, ב.

8. פיוט 'לכה דוד'.

9. שמואל ב' ז, ו.

שְׁכָתוֹב¹⁰ "זאת מְנוּחָתִי עַדִּי עַד" כו',
 שֶׁהָיָה מַעֲיֵן עוֹלָם הָבָא, מֵה שִׁיְהִיָּה בְּאֶלֶף
 הַשְּׁבִיעִי כְּשִׁיְהִיָּה מְנוּחָה לְחֵי הָעוֹלָמִים, שְׁאֵז
 יִתְעַלֶּה הָאָרֶץ לִהְיוֹת לְמַעְלָה מִכָּל־מָצֵד שְׂרָשָׁה
 הַנִּעְלָה שֶׁעֲלָתָהּ בְּמַחְשָׁבָה תִּחְלָה.
 לָכֵן, אִף בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהָיָה מַעֲיֵן עוֹלָם הָבָא,
 נִעְשָׂה עֶקֶר הַבֵּית מֵאַבְנִים וְעֶפֶר, שְׁאֵף הַגִּג
 וְהַמְעֻזִּיכָה שֶׁל הַבֵּית - שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמִּקְיָף שֶׁל
 הַבֵּית - הָיָה מֵאַבְנִים וְעֶפֶר וְלֹא מֵאַרְזִים כו'.
 בְּהִיּוֹת נִעְשָׂה הַבֵּית כְּפִי מֵה שִׁיְהִיָּה לְעֵתִיד
 לָבוֹא. שֶׁהָאָרֶץ הַדּוֹמִים עָלֶיהָ בְּמַחְשָׁבָה תִּחְלָה, לָכֵן
 הוּא לְמַעְלָה מִכָּל־מָצֵד לִהְיוֹת בְּחִינַת מִקְיָף וְעֶטְרָה
 מִלְמַעְלָה.
 לָכֵן אִף הַגִּג נִעְשָׂה מֵאַבְנִים וְעֶפֶר, שֶׁלֹּא כְּדָרָךְ
 הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת שֶׁהֵינָּה "סוֹף מַעֲשֵׂה", רַק כְּאִפְּן שֶׁהָיָה
 בְּמַחְשָׁבָה עֲלֵאָה, שְׁאֵרָךְ קִדְמָה בְּמַחְשָׁבָה לְכָל־מָצֵד.
 כֵּן קוֹרוֹת הַבֵּית נִעְשָׂה מֵאַרְזִים - שֶׁהַקּוֹרוֹת הֵם
 הַתּוֹמְכִים אֶת הַבֵּית בְּלִבָּד, וְאֵינָן עֶקֶר כִּי אִם טֶפֶל
 בְּלִבָּד.

10. תהלים קלב, יד.

וְהַמִּכְסָּה הָיָה מַעוֹרוֹת תִּחְשִׁים וְעוֹרוֹת אֲלִים
 מֵאֲדָמִים וִירִיעוֹת תִּכְלָת וְאַרְגָּמָן כו'.
 דִּהְיָנוּ מִפְּנֵי שֶׁהָיָה הוּא לְמַעְלָה אִף מִבְּחִינַת
הַצּוּמָח, לָכֵן נִעְשָׂה הַמִּכְסָּה מַעוֹרוֹת תִּחְשִׁים
 וְאֲלִים מֵאֲדָמִים, שֶׁהֵם מִבְּחִינַת חֵי, לִהְיוֹת הַמִּקְיָף
 שֶׁלָּהֶם מִבְּחִינַת חֵי שֶׁלְמַעְלָה אִף מִן הַצּוּמָח.
 שֶׁכֵּל זֶה נִעְשָׂה לְפִי סֵדֶר הַהִשְׁתַּלְשֻׁלוֹת
 הַמְדֻרְגּוֹת כְּפִי שֶׁנִּבְרָאוּ כו'.

ה. דירת קבע

המקדש, דירת הקבע, היה בתכלית השלמות ומעין לעתיד לבוא – אז תתגלה בעולם מעלת הארץ דווקא, בהתאם לשורשה הנעלה.

המקדש – דירת קבע, מעין עולם הבא

מה שאין כן במקדש, שֶׁהָיָה נִמְצָא בּוֹ בְּחִינַת תִּכְלִית הַשְּׁלִימוֹת,
 שֶׁהָיָה דִּירַת קָבֵעַ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כְּמוֹ



לדעת

אירועים בדברי ימי חסידות
 חב"ד על־פי לוח השנה

מבוסס על הספר 'עת לדעת', מאת השליח הרב
 אברהם שמואל בוקיעט ע"ה מוקדש לעילוי נשמתו

1 אדר א

תשמ"ט

נפטר הרב החסיד ר' שמריהו גוראריה, הרש"ג - חתנו של אדמו"ר הרי"צ וגיסו של הרב, בגיל תשעים ואחת, ונטמן בבית העלמין מונטיפיורי בניו יורק, ליד האוהל הקדוש.
 בכל ימי השבעה, התפלל הרבי בדירתו של הרש"ג בקומה השלישית של 770. כמו כן הורה להדפיס מהדורה מיוחדת של ספר התניא לעילוי נשמתו בתוך השבעה. בהתוועדות בשבת הרבי דיבר על הרש"ג ואמר שהוא זכה למלא את שליחותו של אדמו"ר הרי"צ בהפצת מעיינות החסידות.

ל שבת

תר"ח

הרשב"ץ, הרב החסיד ר' שמואל בצלאל שעפטיל, בא בפעם הראשונה לאדמו"ר הצמח צדק. אדמו"ר הרי"צ כותב כי "הוא אחד המיוחד מתלמידי וחסידיו הצמח צדק, מהבעלי עבודה ומסורים בכל תמצית נקודת משאת נפשם עד כדי מסירת נפש".
 זכה להתמנות על ידי אדמו"ר מהר"ש להיות המחנך של בנו, אדמו"ר הרש"ב. ולאחר מכן זכה להתמנות על ידי אדמו"ר הרש"ב למחנך של בנו, אדמו"ר הרי"צ.
 בשנת תר"ס התמנה הרשב"ץ למשפיע ראשי ב'תומכי תמימים', תפקיד בו שימש עד לפטירתו.

מטבע לקופה האישית

הרבי אף מוסיף ומבקש מן הילדים: "לכל אחד מכם יהיה סידור (תפילה) משלו, חומש (או ספר אחר של תורה) משלו, וכן להבדיל, קופת-צדקה משלו". עליהם יהיה רשום שם הילד, בהקדמת המילים "להשם הארץ ומלואה" (או בראשי-תיבות: "לה"ו").

בשבת שקלים - ערב ראש חודש אדר, נשא הרבי שיחה מיוחדת, ועורר את ההורים והמחנכים כי "מוטלת עליהם האחריות,

ביחד עם הזכות הכי גדולה, להשפיע ולפעול על הילדים והילדות" בעניין זה.

הרבי אף נימק את הדברים, כי בהתאם לטבעם של ילדים, כאשר הסידור והחומש שייכים להם באופן אישי ושמן אף רשום עליהם - יתפללו וילמדו בהם מתוך חיות וחביבות מיוחדת. כך גם בנוגע לנתינת צדקה, העובדה שזוהי קופת צדקה שלהם, תעורר אותם להוסיף בנתינת הצדקה.

למוחרת, ביום הראשון של ראש חודש אדר, ביקש הרבי להודיע שמחר יעברו לפניו כל הילדים עם קופת הצדקה האישית שבחדרם, והרבי יעניק להם מטבע. הבשורה עשתה לה כנפיים ועד מהרה התמלאו חנויות האזור בהורים שביקשו לרכוש קופות אישיות לילדיהם.

החלוקה המיוחדת התקיימה ביום השני של ראש חודש אדר בשעות הבוקר. תחילה עברו הילדים הלומדים במוסדות החינוך, ולאחר מכן אימהות עם ילדיהם הקטנים. במשך שלוש שעות עמד הרבי וחילק את המטבעות לילדים, לילדות ולפעוטות.

הרבי הביט וידא כי כל אחד מהם משלשל את המטבע אל תוך הקופה. כאשר עברו תינוקות קטנים בידי אימותיהם, וידא הרבי כי המטבע יהיה מונח בידם, ובסיוע האם יכניסו את המטבע אל הקופה האישית.



309643 / Blachman Eli

התמונה שלפנינו היא אינה עוד חלוקה שגרתית של דולרים או מטבעות לצדקה. זהו מעמד ייחודי בו עברו לפני הרבי ילדים וילדות עם קופות בידיהם, וקיבלו מידי הקדושות מטבע כדי לתת לצדקה בקופה.

באותה תקופה עורר הרבי באופן מיוחד על הפיכת הבית הפרטי ל"מקדש מעט", בהתאם לנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כאשר המילה "בתוכם", בלשון רבים, רומזת למשכן שבבית כל אחד ואחת.

בחודש שקדם למעמד המיוחד, כתב הרבי בהקשר לעניין זה שני מכתבים כלליים, דבר לא שגרתו בפני עצמו. האחד "אל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם", והשני מוען באופן מיוחד "לכל ילדי ישראל בכל מקום שהם". במכתבים אלו מעורר הרבי על חשיבות הדבר, ומבקש "להתמסר לכך בפועל בהשתדלות הגדולה ביותר".

בהתאם לכך שבית המקדש היווה מרכז עבור שלושת העמודים - תורה, תפילה וגמילות חסדים, עורר הרבי שגם בכל בית יהודי תינתן שימת לב מיוחדת לשלושה עניינים אלו.

כך גם במכתב לילדים, מבקש מהם הרבי להפוך את החדר הפרטי שלהם ל"בית" של תורה, תפילה וגמילות חסדים: "ללמוד בו כל יום תורה, לומר תפילה להשם, לתת צדקה בקופת-צדקה (לבד משבת ויום טוב), וכיצא בזה".

פרשת תרומה

גם חולים בונים

ה' יתברך: ישנם הצדיקים שעובדים את ה' בצורה מושלמת, והעולם החומרי לא משפיע עליהם לרעה כלל כך שהם נותרים 'בריא' ברוחניות ("זה הנותן בריא"); ישנם אלה שמושפעים מהעולם לשלילה, ועליהם לפדות את עצמם מההשפעה השלילית ("כשיש סכנת פחד"); ויש כאלה שמושפעים מהעולם עד כדי כך שכבר 'חלו' ונפגעו ("נתינת חולה שאמר תנו", והתורה מלמדת אותנו שאפילו במצב כזה אפשר להשתתף במלאכת המשכן, היינו בהפיכת העולם למשכן עבור הקדוש ברוך הוא.

(הרבי - תורת מנחם - התועדויות תשמ"ט, כרך ב, עמוד 330)

וְאֵת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאִתָּם, זֶהֱבָ וְכֶסֶף וְנֹחֶשֶׁת (שמות, פרק כה, פסוק ג)

כתוב בספרים הקדושים ששלוש המתכות "זהב וכסף ונחשת" רומזות לשלושה סוגים של נותני צדקה. הרמז לזה הוא בראשי התיבות: "נחשת" זהו רמז לנתינת חולה שאמר 'תנו', זהו אדם שנותן כסף לצדקה רק בליט בריה, כשהוא כבר גוסס; "כסף" רומז לאדם שנותן רק כשיש סכנת פחד; ואילו "זהב" - זה הנותן בריא, אדם שתורם לצדקה מרצונו וביוזמתו.

מצוות צדקה שקולה כנגד כל המצוות, ועל כן שלוש הדרגות הללו ישנן באופן כללי יותר בשליחות של עשיית העולם לדירה ומשכן עבור

בית יהודי

בעיר, במדינה ובעולם כולו, שיהיה ניכר שזהו "בית יהודי", וכלי הבית נועדו עבור ענייני יהדות וקדושה. וכאשר ביתו וכל אשר בו מאיר באור התורה והמצוות, הם מתרוממים ומתקדשים כמו קדושת המשכן.

(הרבי - תורת מנחם - התועדויות תשד"מ, כרך ב, עמוד 1028)

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ שְׁכֵנִי בְּתוֹכָם (פרק כה, פסוק ח)

עבודתו של יהודי היא לעורר ולגלות את המקדש שבתוכו ובליבו פנימה, ובכוח זה לעשות גם את ביתו הגשמי מקדש ומשכן לה' יתברך.

יהודי צריך לפעול שהבית וכל אשר בו יהיו מופרשים ומובדלים מכל שאר הבתים שבשכונה,

פרשת תצווה

להעלות את השלהבת

להדליק את "נר ה' נשמת אדם" של מכריו ומיודעיו, ולחזור ולהדליק אותו עד ששלהבת אור התורה והמצוות שבהם תהיה עולה בהם מאליה ולא יזדקקו עוד למוכיח ומעורר.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ב, עמוד 676)

וְאֵתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיָקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֶּתִית לַמָּאֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד (פרק כז, פסוק ב)
מִדְּלִיק עַד שֶׁתֵּהָא שְׁלֵהֶבֶת עוֹלָה מֵאֲלִיָּה (רש"י)

המנורה רומזת לעם ישראל. שכל אחד מאיתנו חננו ה' ובחר בו לשרת לפניו בקודש, וכמו הכוהן המדליק את המנורה כך חייב הוא להשתדל

נחש או משיח?

הנחש מסמל את הגוף, ואילו הנשמה קשורה לעניין המשיח. הגורם לגלות הוא החטאים, שנובעים מכך שהגוף מתגבר על הנפש - ועל כן, סמל הגלות הוא הנחש. עבודתנו היא להגביר את הנפש על הגוף, ובכך לגלות את ה"משיח".

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך יא, עמוד 138)

**וְעִשִּׂית חֵשֶׁן מִשְׁפֹּט מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב כְּמַעֲשֵׂה אֶפֶר
תַּעֲשֶׂנָּה זֶהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ
מִשְׁזָר תַּעֲשֵׂה אֹתוֹ**
(פרק כז, פסוק טו)

במילה "חשן" שני רמזים מנוגדים המופיעים בספרים הקדושים: "חשן" אותיות "נחש", ומצד שני "חשן" בגימטריה "משיח".

על מה הרעש?

המענה על כך: דורנו הוא הדור שלפני ביאת המשיח, שהוא כמו "שולי המעיל". בשולי מעילו של הכוהן הגדול היו פעמונים ורימונים, וכאשר היה נכנס הכוהן הגדול אל הקודש היה "נשמע קולו" דווקא, ללמדנו שהעבודה בעידן שבו אנו נמצאים צריכה להיעשות בקול רעש גדול.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך טז, עמוד 341)

**וְהָיָה עַל אֶהָרָן לְשָׂרֵת, וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבָאוֹ אֶל
הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה' וּבִצְאָתוֹ וְלֹא יָמוּת**
(פרק כז, פסוק לה)

יש שואלים: אמת שהמצב הירוד של דורנו מחייב פעילות נמרצת בהרבצת התורה וחיזוק היהדות, אבל מניין לנו שעבודה זו צריכה להיעשות ב'קול רעש גדול'? מדוע נחוץ לצאת לרחוב ולהשמיע שם בקול רם על הנחת תפילין, מזוזות כשרות וכיוצא בזה?

להתבייש בפני ה'

ובעבודת ה' זו ההתבוננות במציאות ה'. "ושמת אותו על פתיל תכלת" - ההתבוננות הזו מעוררת את תחושת הקרבה של ה' אל האדם וממילא מתעוררת גם הבושה מפניו ותחושת יראה גדולה, ובזווה נאמר ש"תכלת" היא בחינת היראה.

(הרבי הצמח צדק - אור התורה, כרך ה, עמוד א'תשנו)

**וְעִשִּׂית צִיצִי זָהָב טָהוֹר, וּפִתַּחְתָּ עָלָיו פִּתְחוֹי חֹתָם
קֹדֶשׁ לַה'. וְשָׂמַת אֹתוֹ עַל פִּתְלֵל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל
הַמִּצְנֶפֶת, אֶל מִדַּל פְּנֵי הַמִּצְנֶפֶת וְהָיָה**
(פרק כז, פסוקים ד-ז)

התורה רומזת לנו על מעלת הבושה מפני ה': "ועשית ציצ" - "ציץ" הוא מלשון ראייה והצצה,

להאיר את הנשמה ולהתחבר עם ה'

כך גם הדלקת הנשמה באור המצוות צריכה להאיר את סביבתה, וכך גם עבודת הקטורת צריכה להשפיע על כל הסובבים.

הדלקת המנורה והקטרת הקטורת הן עבודות קודש שנעשו במשכן ובמקדש מדי יום ביומו, וזה מלמדנו כי שליחות זו בעבודתנו זמנה תמיד, בכל יום ויום ללא יוצא מהכלל.

(הרבי - תורת מנחם - התועודיות תשנ"ב, כרך ב, עמוד 323)

**וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהָרָן קֹטֶרֶת סָמִים, בְּבֹקֶר בִּנְקָר
בְּהִיטָבוֹ אֶת הַזֹּהֶרֶת וְקִטְרִינָהּ**
(פרק ל, פסוק ז)

פרשת תצווה נפתחת בציווי מעשה המנורה, ומסתיימת בציווי על עשיית הקטורת. יש קשר מיוחד בין שני הדברים, כפי שהם בעבודת ה': הדלקת המנורה בנפש האדם משמעותה הדלקת הנשמה והארתה בנר מצווה. גם עבודת הקטורת היא התחברות והתקשרות עם הקדוש ברוך הוא כאש בוערת.

כשם שהדלקת המנורה הפיצה אור בכל העולם,

יום שישי

ל שבת – יום ראשון של ראש חודש
אדר

בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות.¹

נוהגים להוסיף מאכל מיוחד בארוחה לכבוד ראש חודש.²

כשראש חודש חל בערב שבת - לא מסתפרים, אבל כן קוצצים ציפורניים.³

היום מסיימים את מחזור ה-44 של לימוד הרמב"ם היומי, במסלול הלימוד של 3 פרקים ליום.

יעלה ויבוא

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת שחרית או מנחה:

אם נזכר מיד אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "המחזיר שכינתו לציון", יאמר "למדני חוקיך", ואז יאמר "יעלה ויבוא" ואחר כך ימשיך ויאמר "ותחזינה".⁴

ואם נזכר אחרי שכבר סיים את הברכה, יאמר "יעלה ויבוא" וימשיך בברכת מודים.

ואם נזכר אחרי שכבר התחיל "מודים", חוזר לברכת "רצה".

ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם של סיום ברכת מודים או שים שלום, לפני שחוזר לברכת רצה משלים ואומר "[ברוך אתה ה'] למדני חוקיך", ואז חוזר לברכת רצה.

ואם נזכר אחרי שאמר את "היו לרצון" השני בסיום שמונה עשרה, חוזר ומתפלל שוב (בלי לומר "ה' שפתיי תפתח"), או שייגש חזן ויתפלל את חזרת הש"ץ.

[בשחרית] אם נזכר אחרי שהתפלל מוסף,

אינו חוזר.⁵

[במנחה] אם נזכר בתפילת ערבית - לאחר תפילת שמונה עשרה של ערבית יאמר מזמור תהלים ואחר כך יתפלל שוב את תפילת שמונה עשרה. אם מדובר בערבית של ליל ב' של ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת תשלומין, ואם מדובר בערבית של מוצאי ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת נדבה.⁶

שחרית

יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור.⁷ ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה.⁸

באמירת ההלל, גם היחיד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות"). ובתפילה בציבור, יזדרז לברך בחשאי קודם ברכת החזן.⁹

מחזירים את ספר התורה לארון הקודש מיד אחר ה'גלילה'.

אחרי הכנסת ספר התורה לארון הקודש ואמירת אשרי-ובא לציון, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" ו"היה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה).¹⁰ אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.

הרבי נהג להתפלל מוסף בלי להלביש בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין.

החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש¹¹, ולפחות את סיומו לומר

5. שו"ע אדמו"ר סי' קכו ס"ג.

6. לוח כולל-חב"ד בדרכי מרחשוון.

7. רמ"א תכב,ב. שו"ע אדמו"ר ז תפח,ג.

8. המזכיר הרה"ח ר"ל גרונר בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"צ בשם אדמו"ר מהורש"ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח.

9. ספר-המנהגים עמ' 36. שיחות-קודש תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

10. ספר-המנהגים עמ' 36.

11. ספר-המאמרים (ליקוט) לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטז. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

1. היום-יום, ל' ניסן. 'התוועדות' תש"נ ח"ג עמ' 383.

2. ראה שו"ע או"ח סי' תיט וכף-החיים שם ס"ק ד.

3. קיצור הלכות משו"ע אדה"ז, מילואים (א) לסי' רס-רסב.

4. כף-החיים סי' קיד ס"ק כח.

בקול¹².

מנהג עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, מי שהוא בן שלוש עשרה - פרק יד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק¹³.

אדר - מרבין בשמחה

בחודש אדר צריכה להיות הוספה בכל דבר השייך לשמחה.

ריבוי השמחה צריך להיות קודם כל על ידי הוספה בלימוד התורה ובקיום המצוות בהידור, עליהם נאמר: "פיקודי השם ישרים משמחי לב".

בהמשך לזה, ריבוי השמחה צריך להתבטא גם בענייני הרשות, בעניינים הגשמיים¹⁴.

השמחה צריכה להיות הן בנוגע לאדם עצמו, והן בהשתדלות לשמח את האחרים - שזוהי השמחה האמיתית.

על הבעל לשמח את אשתו ואת בני ביתו בדברים המשמחים אותם בהתאם לטבעם¹⁵.

יש להתכונן למצוות הפורים ומבצע פורים לכל הפחות החל מראש חודש אדר¹⁶.

שבת קודש פרשת תרומה

א אדר - יום שני של ראש חודש אדר

מוציאים שלושה ספרי תורה. בספר הראשון קוראים לשה עולים בפרשת השבוע, מגביהים וגוללים. אחר כך קוראים בספר השני לשביעי את הקריאה לשבת ראש חודש. אחר כך מניחים את הספר השלישי על הבימה, אומרים חצי קדיש ומגביהים וגוללים את הספר השני. בספר השלישי קוראים את קריאת פרשת שקלים,

ובסיום הקריאה מגביהים וגוללים.

על מנת למנוע 'טירחא דציבורא', יש לוודא כי ספרי התורה יהיו מוכנים מראש לקריאת ראש-חודש ופרשת שקלים.

אם יש רק שני ספרי תורה, קוראים כפי הסדר האמור בספר הראשון ובספר השני. לאחר סיום הקריאה בספר השני, חוזרים ומניחים את הספר הראשון על הבימה ואומרים חצי קדיש, ומגביהים וגוללים את הספר השני. חוזרים ופותרים את הספר הראשון, גוללים אותו מסיום פרשת משפטים לתחילת פרשת כי-תשא וקוראים למפטיר את קריאת שבת שקלים¹⁷.

אם יש רק ספר-תורה אחד מגביהים וגוללים רק בסיום כל הקריאות. את חצי הקדיש אומרים בכל מקרה אחרי הקריאה שלפני עליית המפטיר. קוראים את הפטרת שבת שקלים, ומוסיפים פסוק ראשון ואחרון של הפטרת שבת ראש חודש.

לא אומרים "אב הרחמים".

במוסף אומרים "אתה יצרת". מי שטעה ואמר "תקנת שבת" כמו בשבת רגילה - אם נזכר לפני סיום תפילת שמונה עשרה, חוזר ל"אתה יצרת"; ואם נזכר אחרי שסיים, חוזר ומתפלל שמונה עשרה. ואם אמר את ברכת "אתה יצרת", אך סיים בטעות "מקדש השבת" כמו בכל שבת - לא צריך לחזור ולתקן¹⁸.

אחרי התפילה עורכים קידוש והתוועדות בבית הכנסת¹⁹.

במנחה לא אומרים "צדקתך".

היום מתחיל מחזור ה-45 של לימוד הרמב"ם היומי, במסלול הלימוד של 3 פרקים ליום.

17. עדיף כך, כדי לחסוך בטירחא דציבורא.

18. לוח כולל-חב"ד (מקור דין זה - בברכי-יוסף תצ"ס"ק ח, שו"ת תשובה-מאהבה ח"א סי' קס, חכמת-שלמה סו"ס תכה, ליקוטי מהרי"ח (בדפוס המקורי - ח"ב דף צו ע"ב).

19. היום יום, ל ניסן.

12. ע"פ קצות השולחן סי' טז בבדי השלחן ס"ק ו, ספר המנהגים עמ' 6.

13. ספר המנהגים עמ' 36.

14. לקוטי שיחות ח"ד עמ' 1274.

15. ספר השיחות תשנ"ב ח"ב עמ' 391.

16. לקוטי-שיחות כרך יא עמ' 340.

א וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
ב דבר אל־בני ישראל ויקחורלי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי:
דבר אל־בני ישראל ויקחורלי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי: מליל
עם בני ישראל ויפרשון קדמי אפרשותא מן כל גבר דיתרעה לפה תסבון ית אפרשותי: ז וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: ודא אפרשותא דתסבון מנהון דהבא וכסףא ונחשא: ד ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ד ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ותכלא וארגנא וצבע זהורי ובוץ ומעזי: ה וערת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: וערת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ומשכי דדכרי מסמקי ומשכי סגונא ואצי שטין: ו שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: משחא לאנהרותא בוסמיא למשחא דרבנותא ולקטרת בוסמיא: ז ואבני־שהם ואבני מלאים לאפר ולחשן: אבני־שהם ואבני מלאים לאפר ולחשן: אבני בורלא ואבני אשלמויתא לשקעא באפודא ובחושנא: ח ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ויעבדון קדמי מקדשא ואשרי שכנתי ביניהון: ט ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: ככל די אנא מחזי יתך ית דמות משכנא וית דמות כל מנוהי וכן תעבדון: ס ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ויעבדון ארונא דאצי שטין תרתין אמין ופלגא ארפה ואמתא ופלגא פתיה ואמתא ופלגא רומה: י וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב: ותחפי יתה דהב דכי מגו ומברא תחפנה ומעבד עלוהי זיר דדהב סחור סחור: יב ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמיות ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמיות ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ותתיד לה ארבע עזקן דהב ותתן על ארבע זויתיה ותרתין עזקן על סטרה חד ותרתין עזקן על סטרה תניתא: יג ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ומעבד אריחי דאצי שטין ומחפי יתהון דהבא: ד והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: ותעל ית אריחא בעזקתא על סטרי ארונא למשל ית ארונא בהון: טו בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בעזקתא דארונא יהון אריחא לא יעדון מנה: טז ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ותתן בארונא ית סודותא די אתן לך: שני ז ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה: ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה:

א וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
ב דבר אל־בני ישראל ויקחורלי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי:
דבר אל־בני ישראל ויקחורלי תרומה מאת כל־איש אשר ידבנו לבו תקחו את־תרומתי: מליל
עם בני ישראל ויפרשון קדמי אפרשותא מן כל גבר דיתרעה לפה תסבון ית אפרשותי: ז וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: ודא אפרשותא דתסבון מנהון דהבא וכסףא ונחשא: ד ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ד ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ותכלא וארגנא וצבע זהורי ובוץ ומעזי: ה וערת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: וערת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ומשכי דדכרי מסמקי ומשכי סגונא ואצי שטין: ו שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: משחא לאנהרותא בוסמיא למשחא דרבנותא ולקטרת בוסמיא: ז ואבני־שהם ואבני מלאים לאפר ולחשן: אבני־שהם ואבני מלאים לאפר ולחשן: אבני בורלא ואבני אשלמויתא לשקעא באפודא ובחושנא: ח ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם: ויעבדון קדמי מקדשא ואשרי שכנתי ביניהון: ט ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל־כליו וכן תעשו: ככל די אנא מחזי יתך ית דמות משכנא וית דמות כל מנוהי וכן תעבדון: ס ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ויעבדון ארונא דאצי שטין תרתין אמין ופלגא ארפה ואמתא ופלגא פתיה ואמתא ופלגא רומה: י וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב: ותחפי יתה דהב דכי מגו ומברא תחפנה ומעבד עלוהי זיר דדהב סחור סחור: יב ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמיות ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על ארבע פעמיות ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ותתיד לה ארבע עזקן דהב ותתן על ארבע זויתיה ותרתין עזקן על סטרה חד ותרתין עזקן על סטרה תניתא: יג ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ועשית בדי עצי שטים וצפית אתם זהב: ומעבד אריחי דאצי שטין ומחפי יתהון דהבא: ד והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: והבאת את־הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את־הארן בהם: ותעל ית אריחא בעזקתא על סטרי ארונא למשל ית ארונא בהון: טו בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בטבעת הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו: בעזקתא דארונא יהון אריחא לא יעדון מנה: טז ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ונתת אל־הארן את הערת אשר אתן אליך: ותתן בארונא ית סודותא די אתן לך: שני ז ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה: ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה:

ותעבד כפרתא דדִּהב דְּכִי תִרְתִּין אֲמִין וּפְלָגָא
 אֲרַפָּה ואֲמַתָּא וּפְלָגָא פְתִיָּה: י' וְעֵשִׁית שְׁנִים
 כְּרָבִים זָהב מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם מִשְׁנֵי קְצוֹת
 הַכִּפֹּרֶת: וְעֵשִׁית שְׁנִים כְּרָבִים זָהב מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה
 אֹתָם מִשְׁנֵי קְצוֹת הַכִּפֹּרֶת: ותעבד תְּרִין כְּרוּבִין
 דְּדִהב נָגִיד תַעֲבֹד יִתְהוֹן מִתְרִין סְטְרִי כִפְרָתָא:
 י"ג וְעֵשֶׂה כְּרוֹב אֶחָד מְקַצָּה מִזָּה וּכְרוֹב־אֶחָד
 מְקַצָּה מִזָּה מִן־הַכִּפֹּרֶת תַעֲשׂוּ אֶת־הַכְּרָבִים
 עַל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו: וְעֵשֶׂה כְּרוֹב אֶחָד מְקַצָּה מִזָּה
 וּכְרוֹב־אֶחָד מְקַצָּה מִזָּה מִן־הַכִּפֹּרֶת תַעֲשׂוּ אֶת־
 הַכְּרָבִים עַל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו: ועבד כְּרוֹבָא חַד
 מִסְטָרָא מִכָּא וּכְרוֹבָא חַד מִסְטָרָא מִכָּא מִן
 כִּפְרָתָא תַעֲבֹדוּן יֵת כְּרוּבֵיָא עַל תְּרִין סְטְרוֹהֵי:
 כ' וְהָיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשִׁי כְנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים
 בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכִּפֹּרֶת וּפְנִיָּהֶם אִישׁ אֶל־אֲחָיו
 אֶל־הַכִּפֹּרֶת יִהְיוּ פְנֵי הַכְּרָבִים: וְהָיוּ הַכְּרָבִים
 פְּרָשִׁי כְנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכִּפֹּרֶת
 וּפְנִיָּהֶם אִישׁ אֶל־אֲחָיו אֶל־הַכִּפֹּרֶת יִהְיוּ פְנֵי
 הַכְּרָבִים: וִיהוֹן כְּרוּבֵיָא פְרִיסָן גְּדַפְיָהוֹן לְעֵלָא
 מְטָלִין בְּגַדְפִיָּהוֹן עַל כִּפְרָתָא וְאַפִּיָּהוֹן חַד לְקַבֵּל
 חַד לְקַבֵּל כִּפְרָתָא יִהְיוּ אִפִּי כְרוּבֵיָא: כ"א וְנִתְּתָה
 אֶת־הַכִּפֹּרֶת עַל־הָאָרֶץ מִלְמַעְלָה וְאֶל־הָאָרֶץ
 תִּתֵּן אֶת־הָעֶדֶת אֲשֶׁר אֵתָּן אֱלֹהִים: וְנִתְּתָה אֶת־
 הַכִּפֹּרֶת עַל־הָאָרֶץ מִלְמַעְלָה וְאֶל־הָאָרֶץ תִּתֵּן אֶת־
 הָעֶדֶת אֲשֶׁר אֵתָּן אֱלֹהִים: וְתִתֵּן יֵת כִּפְרָתָא עַל
 אֲרֻנָּא מִלְעֵלָא וּבְאֲרֻנָּא תִתֵּן יֵת סִדְרוּתָא דִּי אֵתָּן
 לָךְ: כ"ב וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וּדְבַרְתִּי אֵתָּךְ מַעַל
 הַכִּפֹּרֶת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים אֲשֶׁר עַל־אֲרֻן
 הָעֶדֶת אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצִוָּה אוֹתָךְ אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל: וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שֵׁם וּדְבַרְתִּי אֵתָּךְ מַעַל
 הַכִּפֹּרֶת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרָבִים אֲשֶׁר עַל־אֲרֻן הָעֶדֶת
 אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצִוָּה אוֹתָךְ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאַזְמִן
 מִימָרִי לָךְ תִּמָּן וְאַמְלֵל עִמָּךְ מַעֲלֵי כִפְרָתָא מִבֵּין
 תְּרִין כְּרוּבֵיָא דִּי עַל אֲרֻנָּא דְסִדְרוּתָא יֵת כָּל דִּי

אֲפַקְד יִתָּךְ לִוְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ' כ' וְעֵשִׁית שְׁלֹחַן
 עֲצֵי שִׁטִּים אֲמַתִּים אַרְבֹּ וְאַמָּה רַחְבּוֹ וְאַמָּה
 וְחֲצִי קָמָתוֹ: וְעֵשִׁית שְׁלֹחַן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמַתִּים
 אַרְבֹּ וְאַמָּה רַחְבּוֹ וְאַמָּה וְחֲצִי קָמָתוֹ: ותעבד
 פְּתוּרָא דְאֲעִי שְׁטִין תִּרְתִּין אֲמִין אֲרַפָּה ואֲמַתָּא
 פְתִיָּה ואֲמַתָּא וּפְלָגָא רומָה: כ"ד וְצִפִּית אֹתוֹ זָהב
 טָהוֹר וְעֵשִׁית לוֹ זָר זָהב סָבִיב: וְצִפִּית אֹתוֹ זָהב
 טָהוֹר וְעֵשִׁית לוֹ זָר זָהב סָבִיב: וְתַחֲפִי יִתָּה דִּהב
 דְּכִי וְתַעֲבֹד לָהּ זִיר דְּדִהב סְחֹר סְחֹר: כ"ה וְעֵשִׁית
 לוֹ מִסְגֶּרֶת מִפַּח סָבִיב וְעֵשִׁית זָר־זָהב לְמִסְגֶּרֶתוֹ
 סָבִיב: וְעֵשִׁית לוֹ מִסְגֶּרֶת מִפַּח סָבִיב וְעֵשִׁית
 זָר־זָהב לְמִסְגֶּרֶתוֹ סָבִיב: ותעבד לָהּ גְדַנְפָא רומָה
 פְּשָׁכָא סְחֹר סְחֹר וְתַעֲבֹד זִיר דְּדִהב לְגְדַנְפָּה
 סְחֹר סְחֹר: כ"ו וְעֵשִׁית לוֹ אֲרַבַּע מַבְעָת זָהב
 וְנִתְּתָה אֶת־הַמַּבְעָת עַל אֲרַבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר
 לְאֲרַבַּע רַגְלָיו: וְעֵשִׁית לוֹ אֲרַבַּע מַבְעָת זָהב וְנִתְּתָה
 אֶת־הַמַּבְעָת עַל אֲרַבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאֲרַבַּע
 רַגְלָיו: ותעבד לָהּ אֲרַבַּע עֲזָן דְּדִהב וְתִתֵּן יֵת
 עֲזָקְתָא עַל אֲרַבַּע זְוִיָּתָא דִּי לְאֲרַבַּע רַגְלוֹהֵי:
 כ"ז לְעֵמֶת הַמִּסְגֶּרֶת תִּהְיֶינן הַמַּבְעָת לְבָתִּים
 לְבָדִים לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלֹחַן: לְעֵמֶת הַמִּסְגֶּרֶת
 תִּהְיֶינן הַמַּבְעָת לְבָתִּים לְבָדִים לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלֹחַן:
 לְקַבֵּל גְּדַנְפָא יִהְיוּ עֲזָקְתָא לְאַתְרָא לְאַרְיִחָא
 לְמַטֵּל יֵת פְּתוּרָא: כ"ח וְעֵשִׁית אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי
 שִׁטִּים וְצִפִּית אֹתָם זָהב וְנִשְׂאֲכֶם אֶת־הַשְּׁלֹחַן:
 וְעֵשִׁית אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּית אֹתָם זָהב
 וְנִשְׂאֲכֶם אֶת־הַשְּׁלֹחַן: ותעבד יֵת אֲרִיחָא דְאֲעִי
 שְׁטִין וְתַחֲפִי יִתְהוֹן דְּהָבָא וִיהוֹן נְטָלִין בְּהוֹן יֵת
 פְּתוּרָא: כ"ט וְעֵשִׁית קַעֲרָתִיו וּכְפָתִיו וּקְשׁוֹתָיו
 וּמִנְקִיתָיו אֲשֶׁר יִסָּךְ בְּהֵן זָהב טָהוֹר תַעֲשֶׂה
 אֹתָם: וְעֵשִׁית קַעֲרָתִיו וּכְפָתִיו וּקְשׁוֹתָיו וּמִנְקִיתָיו
 אֲשֶׁר יִסָּךְ בְּהֵן זָהב טָהוֹר תַעֲשֶׂה אֹתָם: ותעבד
 מְגִיסוֹהֵי וּבִזְכוּהֵי וּקְסוֹתָהּ וּמִכִּילְתָּהּ דִּיתְנַסֵּךְ בְּהֵן
 דְּהָב דְּכִי תַעֲבֹד יִתְהוֹן: ל' וְנִתְּתָה עַל־הַשְּׁלֹחַן לָחֵם

פְּנִים לְפָנֵי תְּמִיד: וְנָתַתְּ עֲלֵהֶשְׁלָחַן לֶחֶם פָּנִים
לְפָנֵי תְּמִיד: וְתָתֵן עַל פֶּתוּרָא לֶחֶם אַפִּיָא קְדָמִי
תְּדִירָא: פ

שְׁלִישִׁי לֹא וְעָשִׂית מְנַרְת זֶהב טְהוֹר מִקְשָׁה
תִּיעֲשֶׂה הַמְּנוֹרָה יָרֵכָה וְקִנָּה גְבִיעִיָּה כַּפְתֹּרֶיהָ
וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנֶּה יִהְיוּ: וְעָשִׂית מְנַרְת זֶהב טְהוֹר
מִקְשָׁה תִּיעֲשֶׂה הַמְּנוֹרָה יָרֵכָה וְקִנָּה גְבִיעִיָּה
כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנֶּה יִהְיוּ: וְתַעֲבֹד מִנְרֵתָא
דְּדֶהֱב דְּכִי נָגִיד תַּתְּעַבֵּד מִנְרֵתָא שְׂדֵה וְקִנָּה
כְּלִידָהָ חֲזוּרָהָ וְשׁוֹשְׁנָהָ מִנֶּה יִהְיוּ: לֹא וְעָשִׂית
קָנִים יִצְאִים מִצְדֵּיהָ שְׁלִישָׁה | קָנֵי מְנִרָה מִצְדֵּהָ
הָאֶחָד וְשְׁלִישָׁה קָנֵי מְנִרָה מִצְדֵּהָ הַשֵּׁנִי: וְעָשִׂית
קָנִים יִצְאִים מִצְדֵּיהָ שְׁלִישָׁה | קָנֵי מְנִרָה מִצְדֵּהָ
הָאֶחָד וְשְׁלִישָׁה קָנֵי מְנִרָה מִצְדֵּהָ הַשֵּׁנִי: וְשִׁתָּא
קָנִין נִפְקִין מִסְטֵרָהָ תִּלְתָּא קָנֵי מִנְרֵתָא מִסְטֵרָה
חַד וְתִלְתָּא קָנֵי מִנְרֵתָא מִסְטֵרָה תְּנִינָא: לֹא וְעָשִׂית
גְּבָעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כַּפְתֹּר וּפְרָח
וְשְׁלִישָׁה גְבָעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כַּפְתֹּר
וּפְרָח בֵּן לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים מִן־הַמְּנוֹרָה:
שְׁלִישָׁה גְּבָעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כַּפְתֹּר וּפְרָח
וְשְׁלִישָׁה גְבָעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כַּפְתֹּר
וּפְרָח בֵּן לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים מִן־הַמְּנוֹרָה:
תִּלְתָּא כְּלִידִין מְצִירִין בְּקִנָּה חַד חֲזוּר וְשׁוֹשֵׁן
וְתִלְתָּא כְּלִידִין מְצִירִין בְּקִנָּה חַד חֲזוּר וְשׁוֹשֵׁן
בֵּן לְשִׁתָּא קָנִין דְּנִפְקִין מִן מִנְרֵתָא: לֹא וּבִמְנוֹרָה
אַרְבַּעָה גְבָעִים מְשֻׁקָּדִים כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ:
וּבִמְנוֹרָה אַרְבַּעָה גְבָעִים מְשֻׁקָּדִים כַּפְתֹּרֶיהָ
וּפְרָחֶיהָ: וּבִמְנוֹרֵתָא אַרְבַּעָה כְּלִידִין מְצִירִין
חֲזוּרָהָ וְשׁוֹשְׁנָהָ: לֹא וּכְפֹתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמֶּנֶּה וּכְפֹתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנֶּה וּכְפֹתֹר
תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנֶּה לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים
הַיִּצְאִים מִן־הַמְּנוֹרָה: וּכְפֹתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמֶּנֶּה וּכְפֹתֹר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנֶּה וּכְפֹתֹר
תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנֶּה לְשִׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים

מִן־הַמְּנוֹרָה: וְחֲזוּר תַּחַת תְּרִין קָנִין מִנֶּה וְחֲזוּר
תַּחַת תְּרִין קָנִין מִנֶּה וְחֲזוּר תַּחַת תְּרִין קָנִין מִנֶּה
לְשִׁתָּא קָנִין דְּנִפְקִין מִן מִנְרֵתָא: לֹא כַּפְתֹּרֶיהֶם
וְקִנָּתָם מִמֶּנֶּה יִהְיוּ כֻלָּה מִקְשָׁה אַחַת זֶהב
טְהוֹר: כַּפְתֹּרֶיהֶם וְקִנָּתָם מִמֶּנֶּה יִהְיוּ כֻלָּה מִקְשָׁה
אַחַת זֶהב טְהוֹר: חֲזוּרֵיהוֹן וְקִנָּיֵיהוֹן מִנֶּה יִהְיוּ
כֻלָּה נָגִידָא חֲדָא דְּדֶהֱב דְּכִי: לֹא וְעָשִׂית אֶת־
נִרְתִּיהָ שְׁבָעָה וְהִעֲלָה אֶת־נִרְתִּיהָ וְהָאִיר עַל־
עֶבֶר פְּנִיָּה: וְעָשִׂית אֶת־נִרְתִּיהָ שְׁבָעָה וְהִעֲלָה
אֶת־נִרְתִּיהָ וְהָאִיר עַל־עֶבֶר פְּנִיָּה: וְתַעֲבֹד יֵת
בּוֹצִינְהָא שְׁבָעָה וְתִדְלַק יֵת בּוֹצִינְהָא וִיהוֹן
מִנְהִירִין עַל קָבֵל אַפְּהָא: לֹא וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחֲתָתֶיהָ
זֶהב טְהוֹר: וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחֲתָתֶיהָ זֶהב טְהוֹר:
וְצִבְתָּהָ וּמִחֲתָתָהָ דְּדֶהֱב דְּכִי: לֹא כַּכֹּר זֶהב
טְהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֶת כָּל־הַפָּלִים הָאֵלֶּה: כַּכֹּר
זֶהב טְהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֶת כָּל־הַפָּלִים הָאֵלֶּה:
כַּכֹּר דְּדֶהֱב דְּכִי יַעֲבֹד יֵתָּה יֵת כָּל מִנְיָא הָאֵלֶּין:
מִוֶּרְאָה וְעָשִׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר־אַתָּה מֵרְאָה
בְּהָר: וִרְאָה וְעָשִׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר־אַתָּה מֵרְאָה
בְּהָר: וְחֲזִי וְעַבֵּד כְּדִמוּתֵיהוֹן דְּאַתָּה מִתְחֲזִי
בְּטוֹרָא: ס « וְאֶת־הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יָרִיעוֹת
שֵׁשׁ מִשְׁוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתִלְעֵת שְׁנֵי כִרְבִּים
מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְאֶת־הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה
עֶשֶׂר יָרִיעוֹת שֵׁשׁ מִשְׁוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתִלְעֵת
שְׁנֵי כִרְבִּים מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְיֵת
מִשְׁכָּנָא תַּעֲבֹד עֶשֶׂר יָרִיעֵן דְּבוּץ שְׁזִיר וְתַכְלָא
וְאַרְגָּמָא וְצִבְעֵה זְהוּרִי צִוְרֵת כְּרוּבִין עוֹבֵד אֲמֵן
תַּעֲבֹד יִתְהוֹן: ב אֲרָךְ | הִירִיעָה הָאֶחָת שְׁמֹנֶה
וְעֶשְׂרִים בָּאֲמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בָּאֲמָה הִירִיעָה
הָאֶחָת מִדֶּה אַחַת לְכָל־הִירִיעוֹת: אֲרָךְ | הִירִיעָה
הָאֶחָת שְׁמֹנֶה וְעֶשְׂרִים בָּאֲמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בָּאֲמָה
הִירִיעָה הָאֶחָת מִדֶּה אַחַת לְכָל־הִירִיעוֹת: אֲרָךְ
דִּירִיעָתָא חֲדָא עֶשְׂרִין וְתַמְנִי אֲמִין וּפּוֹתֵיָא אַרְבַּע
אֲמִין דִּירִיעָתָא חֲדָא מִשְׁחָתָא חֲדָא לְכָל יִרְעָתָא:

ג חמש היריעות תהיון חברת אשה אל־אחתה
וּחֲמִשׁ יְרִיעֹת חֲבֵרֹת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשׁ
הִירִיעֹת תִּהְיוּן חֲבֵרֹת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ וּחֲמִשׁ
יְרִיעֹת חֲבֵרֹת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשׁ יִרְעֶן יִהְיוּן
מִלִּפְנֵי חֹדָא עִם חֹדָא וּחֲמִשׁ יִרְעֶן מִלִּפְנֵי חֹדָא
עִם חֹדָא: וְעֲשִׂיתָ לָלֶאֱת תְּכַלֵּת עַל שַׁפַּת
הִירִיעָה הָאֶחָת מִקְצֶה בַּחֲבֵרָת וְכֵן תַּעֲשֶׂה
בְּשַׁפַּת הִירִיעָה הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת:
וְעֲשִׂיתָ לָלֶאֱת תְּכַלֵּת עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הָאֶחָת
מִקְצֶה בַּחֲבֵרָת וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשַׁפַּת הִירִיעָה
הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת: וְתַעֲבֹד עֲנוּכִין
דְּתַכְלֵא עַל שַׁפַּת דִּירִיעָתָא חֹדָא מִסְטָרָא בֵּית
לוּפִי וְכֵן תַּעֲבֹד בְּשַׁפַּת דִּירִיעָתָא בְּסִטְרָא דְּבֵית
לוּפִי תִּנְיָתָא: ה חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בִּירִיעָה
הָאֶחָת וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בְּקֶצֶה הִירִיעָה
אֲשֶׁר בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת מִקְבִּילָה לָלֶאֱת אִשָּׁה
אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בִּירִיעָה
הָאֶחָת וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת תַּעֲשֶׂה בְּקֶצֶה הִירִיעָה
אֲשֶׁר בַּמַּחְבֶּרֶת הַשְּׁנִיָּת מִקְבִּילָה לָלֶאֱת אִשָּׁה
אֶל־אֶחָתָהּ: חֲמִשִּׁין עֲנוּכִין תַּעֲבֹד בִּירִיעָתָא חֹדָא
וּחֲמִשִּׁין עֲנוּכִין תַּעֲבֹד בְּסִטְרָא דִּירִיעָתָא דְּבֵית
לוּפִי תִּנְיָנָא מִכְּנֹן עֲנוּכִיָּא חֹדָא לִקְבֹּל חֹדָא:
וְעֲשִׂיתָ חֲמִשִּׁים קְרָסִי זָהָב וְחִבְרַתְךָ אֶת־
הִירִיעֹת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ בְּקְרָסִים וְהָיָה
הַמִּשְׁכָּן אֶחָד: וְעֲשִׂיתָ חֲמִשִּׁים קְרָסִי זָהָב וְחִבְרַתְךָ
אֶת־הִירִיעֹת אִשָּׁה אֶל־אֶחָתָהּ בְּקְרָסִים וְהָיָה
הַמִּשְׁכָּן אֶחָד: וְתַעֲבֹד חֲמִשִּׁין פּוֹרְפִין דְּדָהָב
וְתַלְפָּף יָת יִרְעֵתָא חֹדָא עִם חֹדָא בְּפוֹרְפִיָּא וְהָיָה
מִשְׁכָּנָא חֹדָא: וְעֲשִׂיתָ יְרִיעֹת עֲזִים לָאֵהָל עַל־
הַמִּשְׁכָּן עֲשֶׂת־עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת תַּעֲשֶׂה אֹתָם:
וְעֲשִׂיתָ יְרִיעֹת עֲזִים לָאֵהָל עַל־הַמִּשְׁכָּן עֲשֶׂת־
עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְתַעֲבֹד יִרְעֶן מְצֹי
לְפָרָסָא עַל מִשְׁכָּנָא חֹדָא עָסְרִי יִרְעֶן תַּעֲבֹד
יִתְהוֹן: ה אַרְבֵּי הִירִיעָה הָאֶחָת שְׁלֹשִׁים בָּאֵמָה

וְרַחֵב אַרְבַּע בָּאֵמָה הִירִיעָה הָאֶחָת מִזֶּדֶה אֶחָת
לְעֲשֶׂתִי עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת: אַרְבֵּי הִירִיעָה הָאֶחָת
שְׁלֹשִׁים בָּאֵמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בָּאֵמָה הִירִיעָה
הָאֶחָת מִזֶּדֶה אֶחָת לְעֲשֶׂתִי עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת: אַרְבָּא
דִּירִיעָתָא חֹדָא תִּלְתִּין אֲמִין וּפּוֹתִיָּא אַרְבַּע אֲמִין
דִּירִיעָתָא חֹדָא מִשְׁחָתָא חֹדָא לְחֹדָא עָסְרִי יִרְעֶן:
וְחִבְרַתְךָ אֶת־חֲמִשׁ הִירִיעֹת לְבָד וְאֶת־שֵׁשׁ
הִירִיעֹת לְבָד וְכִפְלַתְךָ אֶת־הִירִיעָה הַשְּׁשִׁית
אֶל־מוֹל פְּנֵי הָאֵהָל: וְחִבְרַתְךָ אֶת־חֲמִשׁ הִירִיעֹת
לְבָד וְאֶת־שֵׁשׁ הִירִיעֹת לְבָד וְכִפְלַתְךָ אֶת־הִירִיעָה
הַשְּׁשִׁית אֶל־מוֹל פְּנֵי הָאֵהָל: וְתַלְפָּף יָת חֲמִשׁ
יִרְעֶן לְחֹדָא וְיָת שִׁית יִרְעֶן לְחֹדָא וְתִיעֹוֹף יָת
יִרְעֵתָא שְׁתִּיתָתָא לִקְבֹּל אֲפִי מִשְׁכָּנָא: וְעֲשִׂיתָ
חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הָאֶחָת
הַקִּיצוֹנָה בַּחֲבֵרָת וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת עַל שַׁפַּת
הִירִיעָה הַחֲבֵרָת הַשְּׁנִיָּת: וְעֲשִׂיתָ חֲמִשִּׁים לָלֶאֱת
עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הָאֶחָת הַקִּיצוֹנָה בַּחֲבֵרָת
וּחֲמִשִּׁים לָלֶאֱת עַל שַׁפַּת הִירִיעָה הַחֲבֵרָת
הַשְּׁנִיָּת: וְתַעֲבֹד חֲמִשִּׁין עֲנוּכִין עַל שַׁפַּתָא
דִּירִיעָתָא חֹדָא בְּסִטְרָא בֵּית לוּפִי וּחֲמִשִּׁין עֲנוּכִין
עַל שַׁפַּתָא דִּירִיעָתָא דְּבֵית לוּפִי תִּנְיָתָא:
י וְעֲשִׂיתָ קְרָסִי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים וְהִבַּאתְךָ אֶת־
הַקְּרָסִים בְּלָלֶאֱת וְחִבְרַתְךָ אֶת־הָאֵהָל וְהָיָה
אֶחָד: וְעֲשִׂיתָ קְרָסִי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים וְהִבַּאתְךָ
אֶת־הַקְּרָסִים בְּלָלֶאֱת וְחִבְרַתְךָ אֶת־הָאֵהָל וְהָיָה
אֶחָד: וְתַעֲבֹד פּוֹרְפִין דְּנְחֹשָׁא חֲמִשִּׁין וְתַעֲזִיל יָת
פּוֹרְפִיָּא בְּעֲנוּכִיָּא וְתַלְפָּף יָת מִשְׁכָּנָא וְהָיָה חֹדָא:
יב וְכִרְחַ הַעֲדָף בִּירִיעֹת הָאֵהָל חֲצִי הִירִיעָה
הַעֲדָפַת תִּסְרֹחַ עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן: וְכִרְחַ הַעֲדָף
בִּירִיעֹת הָאֵהָל חֲצִי הִירִיעָה הַעֲדָפַת תִּסְרֹחַ עַל
אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן: וְסִרְחָא דִּיתִירָא בִּירִיעֹת מִשְׁכָּנָא
פְּלָגוֹת יִרְעֵתָא דִּיתִירָא תִּסְרֹחַ עַל אַחֲרֵי מִשְׁכָּנָא:
יג וְהָאֵמָה מִזֶּה וְהָאֵמָה מִזֶּה בְּעֲדָף בְּאַרְבֵּי
יְרִיעֹת הָאֵהָל וְהָיָה סוּיוֹת עַל־צִדֵּי הַמִּשְׁכָּן מִזֶּה

וּמִזֶּה לְכַסְתּוֹ: וְהָאֵמָּה מִזֶּה וְהָאֵמָּה מִזֶּה בְּעֶרְףְּ
בְּאֶרֶץ יִרְעֵת הָאֵהָל יְהִי סְרִיחַ עַל־צִדֵּי הַמִּשְׁכָּן
מִזֶּה וּמִזֶּה לְכַסְתּוֹ: וְאֵמָּתָא מִכָּא וְאֵמָּתָא מִכָּא
בְּדִתִּירָא בְּאֶרְכָּא וְיִרְעֵתָא דְּמִשְׁכָּנָא יְהִי סְרִיחַ עַל
סְטְרֵי מִשְׁכָּנָא מִכָּא וּמִכָּא לְכַסְיוֹתָהּ: י' וְעִשִׂית
מִכְסֶּה לְאֵהָל עֶרְת אֵילִם מְאֻדָּמִים וּמִכְסֶּה
עֶרְת תַּחֲשִׁים מְלֻמָּעָלָה: וְעִשִׂית מִכְסֶּה לְאֵהָל
עֶרְת אֵילִם מְאֻדָּמִים וּמִכְסֶּה עֶרְת תַּחֲשִׁים
מְלֻמָּעָלָה: וְתַעֲבֹד חוּפָאָה לְפָרְסָא מִשְׁכִּי דְּדִכְרִי
מִסְמָקֵי וְחוּפָאָה מִשְׁכִּי דְּסִגְנָא מְלַעְלָא: פ
וּבִי' ט' וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטִּים
עֲמֻדִים: וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטִּים
עֲמֻדִים: וְתַעֲבֹד ית דְּפִיא לְמִשְׁכָּנָא דְּאֻעֵי שִׁטִּין
קְזָמִין: ט' עֶשֶׂר אַמּוֹת אֶרֶץ הַקֶּרֶשׁ וְאַמָּה וַחֲצִי
הָאֵמָּה רֹחַב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: עֶשֶׂר אַמּוֹת אֶרֶץ
הַקֶּרֶשׁ וְאַמָּה וַחֲצִי הָאֵמָּה רֹחַב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד:
עֶשֶׂר אַמּוֹת אֶרֶץ אֶרְכָּא דְּדָפָא וְאַמָּתָא וּפְלָגוֹת אֵמָּתָא
פּוֹתִיא דְּדָפָא חָד: י' שְׁתֵּי יָדוֹת לְקֶרֶשׁ הָאֶחָד
מִשְׁלָבֶת אִשָּׁה אֶל־אַחֶתָּה בֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קֶרֶשִׁי
הַמִּשְׁכָּן: שְׁתֵּי יָדוֹת לְקֶרֶשׁ הָאֶחָד מִשְׁלָבֶת אִשָּׁה
אֶל־אַחֶתָּה בֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קֶרֶשִׁי הַמִּשְׁכָּן: תִּרְתִּין
צִירִין לְדָפָא חָד מִשְׁלָבִין חָדָא לְקַבֵּל חָדָא בֵּן תַּעֲבֹד
לְכָל דְּפִי מִשְׁכָּנָא: י"ה וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים
לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ לִפְתָּא נִגְבָּה תִּימְנָה:
וְעִשִׂית אֶת־הַקֶּרְשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ לִפְתָּא
נִגְבָּה תִּימְנָה: וְתַעֲבֹד ית דְּפִיא לְמִשְׁכָּנָא עֶסְרִין
דְּפִין לְרוּחַ עֶבֶר דְּרוּמָא: י"ט וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי־כֶסֶף
תַּעֲשֶׂה תַּחַת עֲשָׂרִים הַקֶּרֶשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו: וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי־כֶסֶף
תַּעֲשֶׂה תַּחַת עֲשָׂרִים הַקֶּרֶשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיו: וְאַרְבָּעִין סְמָכִין דְּכֶסֶף
תַּעֲבֹד תַּחַת עֶסְרִין דְּפִין תִּרְתִּין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא

חַד לְתִרְתִּין צִידוּהִי וְתִרְתִּין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא חַד
לְתִרְתִּין צִידוּהִי: כ' וְלַצֵּלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית לִפְתָּא
צָפוֹן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ: וְלַצֵּלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית לִפְתָּא
צָפוֹן עֲשָׂרִים קֶרֶשׁ: וְלִסְטֵר מִשְׁכָּנָא תִּנְיָתָא לְרוּחַ
צָפוֹנָא עֶסְרִין דְּפִין: כ"א וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי־כֶסֶף
שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים
תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי־כֶסֶף שְׁנֵי
אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְאַרְבָּעִין סְמָכִי־הוֹן דְּכֶסֶף תִּרְתִּין
סְמָכִין תַּחַת דְּפָא חַד וְתִרְתִּין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא
חַד: כ"ב וְלִירְכַתִּי הַמִּשְׁכָּן יָמָה תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קֶרֶשִׁים: וְלִירְכַתִּי הַמִּשְׁכָּן יָמָה תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קֶרֶשִׁים: וְלִסְפִּי מִשְׁכָּנָא מִעֲרָבָא תַּעֲבֹד שְׁתָּא
דְּפִין: כ"ג וְשְׁנֵי קֶרֶשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמַקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
בִּירְכַתִּים: וְשְׁנֵי קֶרֶשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמַקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
בִּירְכַתִּים: וְתִרְתִּין דְּפִין תַּעֲבֹד לְזוֹת מִשְׁכָּנָא
בְּסוּפִי־הוֹן: כ"ד וְיִהְיוּ תֹאמֹם מְלֻמָּטָה וַיְחַדּוּ יְהִיוּ
תָמִים עַל־רֹאשׁוֹ אֶל־הַטֹּבַעַת הָאֶחָת בֵּן יְהִי
לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמַּקְצַעַת יְהִיוּ: וְיִהְיוּ תֹאמֹם
מְלֻמָּטָה וַיְחַדּוּ יְהִיוּ תָמִים עַל־רֹאשׁוֹ אֶל־הַטֹּבַעַת
הָאֶחָת בֵּן יְהִי לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמַּקְצַעַת יְהִיוּ:
וְיִהְיוּ מְכֻנָּיִן מְלַרַע וְכַחְדָּא יִהְיוּ מְכֻנָּיִן עַל רִישָׁה
לְעֻזְקָתָא חָדָא בֵּן יְהִי לְתִרְוִי־הוֹן לְתִרְתִּין וְזֶן יִהְיוּ:
כ"ה וְהִיוּ שְׁמֹנֶה קֶרֶשִׁים וְאַדָּנִי־כֶסֶף שִׁשָּׁה
עֶשֶׂר אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד
וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְהִיוּ שְׁמֹנֶה
קֶרֶשִׁים וְאַדָּנִי־כֶסֶף שִׁשָּׁה עֶשֶׂר אֲדָנִים שְׁנֵי
אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד: וְיִהְיוּ תִּמְנָא דְּפִין וְסְמָכִי־הוֹן
דְּכֶסֶף שְׁתָּא עֶשֶׂר סְמָכִין תִּרְתִּין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא
חַד וְתִרְתִּין סְמָכִין תַּחַת דְּפָא חַד: כ"ו וְעִשִׂית
בְּרִיחִים עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִישָׁה לְקֶרֶשִׁי צֵלַע־הַמִּשְׁכָּן
הָאֶחָד: וְעִשִׂית בְּרִיחִים עֲצֵי שִׁטִּים חֲמִישָׁה לְקֶרֶשִׁי
צֵלַע־הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד: וְתַעֲבֹד עֲבָרֵי דְּאֻעֵי שִׁטִּין

חמשא לדפי סטר משכנא חד: כו וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ומה: וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ומה: וחמשא עברין לדפי סטר משכנא תנינא וחמשא עברין לדפי סטר משכנא לסופיהון מערבא: כז והברית התיכן בתוך הקרשים מברח מן הקצה אל הקצה: והברית התיכן בתוך הקרשים מברח מן הקצה אל הקצה: ועברא מציעאה בגו דפיא מעבר מן סיפי לסיפי: כח ואת הקרשים תצפה זהב ואת טבעתיהם תעשה זהב בתים לבריהם וצפית את הבריהם זהב: ואת הקרשים תצפה זהב ואת טבעתיהם תעשה זהב בתים לבריהם וצפית את הבריהם זהב: וית דפיא תחפי דהבא וית עזקתהון מעבד דהבא אתרא לעבריא ותחפי ית עבריא דהבא: ל והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר: והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר: ויתקים ית משכנא כהלכתה די אתחזינא בטורא: ס

חמישי לא ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה חשב יעשה אותה כרבים: ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה חשב יעשה אותה כרבים: ותעבד פרקתא תכלא וארגנא וצבע זהב וזירי ובוץ שזיר עובד אמן יעבד יתה צורת כרובין: לז ונתתה אותה על ארבעה עמודי שטים מצפים זהב וויהם זהב על ארבעה אדני כסף: ונתתה אותה על ארבעה עמודי שטין מחפין דהבא וויהון דהבא על ארבעה סמכי דכסף: לז ונתתה את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית

לפרכת את ארון העדות והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים: ונתתה את הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדות והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים: ותמן ית פרקתא תחות פורפיא ותעל תמן מגו לפרקתא ית ארונא דסדויתא ותפרש פרקתא לכון בין קודשא ובין קדש קודשאי: לו ונתת את הפרכת על ארון העדת בקדש הקדשים: ונתת את הפרכת על ארון העדת בקדש הקדשים: ותמן ית פרקתא על ארונא דסדויתא בקדש קודשאי: לה ושמת את השלחן מחוץ לפרכת ואת המנרה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן תתן על צלע צפון: ושמת את השלחן מחוץ לפרכת ואת המנרה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן תתן על צלע צפון: ויתשוי ית פתורא מברא לפרקתא וית מנרתא לקבל פתורא על צדא דמשכנא דרומא ופתורא תתן על סטר צפונא: לו ועשית מסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה רקם: ועשית מסך לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה רקם: ותעבד פרסא לתרע משכנא תכלא וארגנא וצבע זהב ובוץ שזיר עובד ציר: לו ועשית למסך חמשה עמודי שטים וצפית אתם זהב וויהם זהב וצקת להם חמשה אדני נחשת: ועשית למסך חמשה עמודי שטים וצפית אתם זהב וויהם זהב וצקת להם חמשה אדני נחשת: ותעבד לפרסא חמשא עמודי שטין ותחפי יתהון דהבא וויהון דהבא ותתיד להון חמשא סמכי נחשא: ס

ששי א ועשית את המזבח עצי שטים חמש אמות ארך וחמש אמות רחב רבוע יהיה המזבח ושלוש אמות קמחו: ועשית את המזבח עצי שטים חמש אמות ארך וחמש אמות רחב

תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר הִרְאָה אֹתְךָ בְּהָר כֵּן יַעֲשֶׂה:
נָבוֹב לַחַת תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר הִרְאָה אֹתְךָ בְּהָר כֵּן
יַעֲשֶׂה: חֲלִיל לוֹחֵי תַּעֲבֹד יְתֵה כְּמֵא דִּי אַחְזִי יְתֵה
בְּטוֹרָא כֵּן יַעֲבֹדוּ: ס

שְׁבִיעִי ט וְעִשִׁית אֶת חֲצַר הַמִּשְׁכָּן לַפֶּאֶת נֶגֶב־
תִּימָנָה קִלְעִים לַחֲצָר שֵׁשׁ מִשְׁוֹר מֵאָה בְּאִמָּה
אַרְבֶּּה לַפֶּאֶת הָאַחַת: וְעִשִׁית אֶת חֲצַר הַמִּשְׁכָּן
לַפֶּאֶת נֶגֶב־תִּימָנָה קִלְעִים לַחֲצָר שֵׁשׁ מִשְׁוֹר מֵאָה
בְּאִמָּה אַרְבֶּּה לַפֶּאֶת הָאַחַת: וְתַעֲבֹד יֵת דֶּרֶת
מִשְׁכָּנָא לְרוּחַ עֶבֶר דְּרוֹמָא סְרִידִין לְדֶרֶתָא דְּבוּיָן
שְׁזִיר מֵאָה בְּאִמִּין אַרְבָּא לַעֲבֹר חֵד: וְעַמּוּדָיו
עֲשִׂירִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשִׂירִים נְחֹשֶׁת וְוִי הָעַמּוּדִים
וְחִשְׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְעַמּוּדָיו עֲשִׂירִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשִׂירִים
נְחֹשֶׁת וְוִי הָעַמּוּדִים וְחִשְׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְעַמּוּדוֹהִי
עֲשִׂרִין וְסַמְכִיהוֹן עֲשִׂרִין נְחֹשֶׁת וְוִי עַמּוּדָא
וְכַבּוּשִׁיהוֹן כֶּסֶף: י וְכֵן לַפֶּאֶת צִפּוֹן בְּאַרְבֶּּה
קִלְעִים מֵאָה אַרְבֶּּה וְעַמּוּדָיו עֲשִׂירִים וְאַדְנִיָּהֶם
עֲשִׂירִים נְחֹשֶׁת וְוִי הָעַמּוּדִים וְחִשְׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְכֵן
לַפֶּאֶת צִפּוֹן בְּאַרְבֶּּה קִלְעִים מֵאָה אַרְבֶּּה וְעַמּוּדָיו
עֲשִׂירִים וְאַדְנִיָּהֶם עֲשִׂירִים נְחֹשֶׁת וְוִי הָעַמּוּדִים
וְחִשְׁקִיהֶם כֶּסֶף: וְכֵן לְרוּחַ צִפּוֹנָא בְּאַרְבָּא סְרִידִין
מֵאָה אַרְבָּא וְעַמּוּדוֹהִי עֲשִׂרִין וְסַמְכִיהוֹן עֲשִׂרִין
נְחֹשֶׁת וְוִי עַמּוּדָא וְכַבּוּשִׁיהוֹן דְּכֶסֶף: יי וְרַחֲב
הַחֲצֵל לַפֶּאֶת־אֵיִם קִלְעִים חֲמִשִּׁים אִמָּה עַמּוּדֵיהֶם
עֲשִׂירָה וְאַדְנִיָּהֶם עֲשִׂירָה: וְרַחֲב הַחֲצֵל לַפֶּאֶת־אֵיִם
קִלְעִים חֲמִשִּׁים אִמָּה עַמּוּדֵיהֶם עֲשִׂירָה וְאַדְנִיָּהֶם
עֲשִׂירָה: וּפּוֹתֵיָא דְּדֶרֶתָא לְרוּחַ מַעֲרָבָא סְרִידִין
חֲמִשִּׁין אִמִּין עַמּוּדֵיהוֹן עֲשִׂירָה וְסַמְכִיהוֹן עֲשִׂירָה:
יג וְרַחֲב הַחֲצֵל לַפֶּאֶת קֶדְמָה מִזְרָחָה חֲמִשִּׁים
אִמָּה: וְרַחֲב הַחֲצֵל לַפֶּאֶת קֶדְמָה מִזְרָחָה חֲמִשִּׁים
אִמָּה: וּפּוֹתֵיָא דְּדֶרֶתָא לְרוּחַ קְדוּמָא מִדִּינְחָא
חֲמִשִּׁין אִמִּין: יד וְחֲמִשׁ עֲשִׂירָה אִמָּה קִלְעִים
לְכַתָּף עַמּוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנִיָּהֶם שְׁלֹשָׁה:
וְחֲמִשׁ עֲשִׂירָה אִמָּה קִלְעִים לְכַתָּף עַמּוּדֵיהֶם

רְבֹעַ יִהְיֶה הַמִּזְבֵּחַ וְשֹׁלֵשׁ אֲמוֹת קָמְתוֹ: וְתַעֲבֹד
יֵת מִדְּבַחָא דְּאֵעִי שְׁטִין חֲמִשׁ אִמִּין אַרְבָּא וְחֲמִשׁ
אִמִּין פּוֹתֵיָא מְרַבַּע יִהְיֶה מִדְּבַחָא וְתִלַּת אִמִּין
רוֹמָה: ב וְעִשִׁית קֶרְנֵתָיו עַל אַרְבַּע פְּנֵתָיו מִמֶּנּוּ
תִּהְיֶינן קֶרְנֵתָיו וְצִפִּית אֹתוֹ נְחֹשֶׁת: וְעִשִׁית
קֶרְנֵתָיו עַל אַרְבַּע פְּנֵתָיו מִמֶּנּוּ תִּהְיֶינן קֶרְנֵתָיו
וְצִפִּית אֹתוֹ נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד קֶרְנוֹהִי עַל אַרְבַּע
זִוְיָתָה מִגָּה תִּהְיֶינן קֶרְנוֹהִי וְתַחֲפִי יְתֵה נְחֹשֶׁת:
ג וְעִשִׁית סִירְתָיו לְדִשְׁנוֹ וְעִיֹּ וּמוֹרְקָתָיו
וּמוֹלָגְתָיו וּמַחְתָּתָיו לְכָל־כֵּלָיו תַּעֲשֶׂה נְחֹשֶׁת:
וְעִשִׁית סִירְתָיו לְדִשְׁנוֹ וְעִיֹּ וּמוֹרְקָתָיו וּמוֹלָגְתָיו
וּמַחְתָּתָיו לְכָל־כֵּלָיו תַּעֲשֶׂה נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד
פְּסַכְתֵּרוֹתָהּ לְמַסְפֵּי קְטָמָה וּמַגְרוּפִּיתָהּ וּמוֹרְקָתָהּ
וְצִנּוּרִיתָהּ וּמַחְתָּתָהּ לְכָל מְנוּחֵי תַּעֲבֹד נְחֹשֶׁת:
ד וְעִשִׁית לוֹ מִכְבָּר מַעֲשֶׂה רִשֶׁת נְחֹשֶׁת וְעִשִׁית
עַל־הָרִשֶׁת אַרְבַּע טַבַּעֲת נְחֹשֶׁת עַל אַרְבַּע
קְצוֹתָיו: וְעִשִׁית לוֹ מִכְבָּר מַעֲשֶׂה רִשֶׁת נְחֹשֶׁת
וְעִשִׁית עַל־הָרִשֶׁת אַרְבַּע טַבַּעֲת נְחֹשֶׁת עַל אַרְבַּע
קְצוֹתָיו: וְתַעֲבֹד לָהּ סְרָדָא עוֹבֵד מַצְדָּתָא דְּנְחֹשָׁא
וְתַעֲבֹד עַל מַצְדָּתָא אַרְבַּע עֶזְקָן דְּנְחֹשָׁא עַל אַרְבַּע
סְטֹרוּהִי: ה וְנִתְתָה אֹתָהּ תַּחַת כְּרֶכֶב הַמִּזְבֵּחַ
מִלְמַטָּה וְהִיתָה הָרִשֶׁת עַד חֲצִי הַמִּזְבֵּחַ: וְנִתְתָה
אֹתָהּ תַּחַת כְּרֶכֶב הַמִּזְבֵּחַ מִלְמַטָּה וְהִיתָה הָרִשֶׁת
עַד חֲצִי הַמִּזְבֵּחַ: וְתַתֵּן יְתֵה תַּחַת סוֹבְבֵי מִדְּבַחָא
מִלְרַע וְתִהְיֶה מַצְדָּתָא עַד פְּלָגוֹת מִדְּבַחָא: ו וְעִשִׁית
כְּדִים לְמִזְבֵּחַ בְּדִי עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּית אֹתָם
נְחֹשֶׁת: וְעִשִׁית כְּדִים לְמִזְבֵּחַ בְּדִי עֲצֵי שִׁטִּים
וְצִפִּית אֹתָם נְחֹשֶׁת: וְתַעֲבֹד אֲרִיחָא לְמִדְּבַחָא
אֲרִיחֵי דְּאֵעִי שְׁטִין וְתַחֲפִי יְתֵהוֹן נְחֹשֶׁת: ז וְהוּבָא
אֶת־בְּדִיו בְּטַבַּעֲת וְהָיוּ הַבְּדִים עַל־שְׁתֵּי צִלְעֵת
הַמִּזְבֵּחַ בְּשֵׂאת אֹתוֹ: וְהוּבָא אֶת־בְּדִיו בְּטַבַּעֲת
וְהָיוּ הַבְּדִים עַל־שְׁתֵּי צִלְעֵת הַמִּזְבֵּחַ בְּשֵׂאת אֹתוֹ:
ז וְעַל יֵת אֲרִיחוֹהִי בְּעֶזְקָתָא וְיֵהוֹן אֲרִיחָא עַל
תְּרִין סְטֵרִי מִדְּבַחָא כְּמִטְל יְתֵה: ח נָבוֹב לַחַת

וַיְהִי בַּסֶּף וַאֲדֹנֵיהֶם נִחֲשֹׁת: כָּל־עַמּוּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב מִחֲשָׁקִים כָּסֶף וַיְהִי בַּסֶּף וַאֲדֹנֵיהֶם נִחֲשֹׁת: כָּל עַמּוּדֵי דֶרֶתָא סְחֹר סְחֹר מִכְּבָשִׁין כָּסֶף וַיְהִי בַּסֶּף וּסְמִכְיָהוֹן נִחֲשָׂא: י' אֲרֹךְ הַחֹצֵר מֵאָה בָּאֵמָה וְרַחֲב ו' חֲמִשִּׁים בְּחֲמִשִּׁים וְקָמָה חֲמִשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מִשּׁוֹר וַאֲדֹנֵיהֶם נִחֲשֹׁת: אֲרֹךְ הַחֹצֵר מֵאָה בָּאֵמָה וְרַחֲב ו' חֲמִשִּׁים בְּחֲמִשִּׁים וְקָמָה חֲמִשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מִשּׁוֹר וַאֲדֹנֵיהֶם נִחֲשֹׁת: אֲרָפָא דֶּרֶתָא מֵאָה בָּאֵמִין וּפּוֹתָא חֲמִשִּׁין בְּחֲמִשִּׁין וְרֹמָא חֲמִשׁ אֵמִין דְּבוּץ שְׁזִיר וּסְמִכְיָהוֹן נִחֲשָׂא: י"ז לְכָל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן בְּכָל עֲבֹדָתוֹ וְכָל־יִתְדָתָיו וְכָל־יִתְדֵת הַחֹצֵר נִחֲשֹׁת: לְכָל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן בְּכָל עֲבֹדָתוֹ וְכָל־יִתְדָתָיו וְכָל־יִתְדֵת הַחֹצֵר נִחֲשֹׁת: לְכָל מֵאֵנִי מִשְׁכָּנָא בְּכָל פְּלִחְנָה וְכָל סְבוּהֵי וְכָל סָבִי דֶּרֶתָא נִחֲשָׂא:

ס ס ס צ"ו פסוקים, יע"ו סימן.

שְׁלֹשָׁה וַאֲדֹנֵיהֶם שְׁלֹשָׁה: וְחֲמִשׁ עֶשְׂרֵי אֵמִין סֹרְדִין לַעֲבָרָא עַמּוּדִיהוֹן תְּלָתָא וּסְמִכְיָהוֹן תְּלָתָא: י"ט וְלִפְתָּרְהָ הַשְּׁנִית חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה קָלָעִים עַמּוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַאֲדֹנֵיהֶם שְׁלֹשָׁה: וְלִפְתָּרְהָ הַשְּׁנִית חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה קָלָעִים עַמּוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַאֲדֹנֵיהֶם שְׁלֹשָׁה: וְלַעֲבָרָא תִּנְיָנָא חֲמִשׁ עֶשְׂרֵי סֹרְדִין עַמּוּדִיהוֹן תְּלָתָא וּסְמִכְיָהוֹן תְּלָתָא: כ' וְלִשְׁעַר הַחֹצֵר מִסָּף ו' עֶשְׂרִים אֵמָה תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשּׁוֹר מַעֲשֶׂה רָקֶם עַמּוּדֵיהֶם אֲרַבְּעָה וַאֲדֹנֵיהֶם אֲרַבְּעָה: וְלִשְׁעַר הַחֹצֵר מִסָּף ו' עֶשְׂרִים אֵמָה תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשּׁוֹר מַעֲשֶׂה רָקֶם עַמּוּדֵיהֶם אֲרַבְּעָה וַאֲדֹנֵיהֶם אֲרַבְּעָה: וְלַתְּרַע דֶּרֶתָא פָּרָסָא עֶשְׂרִין אֵמִין תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָן וְצִבְעֵה זָהָרִי וּבוּץ שְׁזִיר עוֹבֵד צִיר עַמּוּדִיהוֹן אֲרַבְּעָא וּסְמִכְיָהוֹן אֲרַבְּעָא:

מפמיר י' כָּל־עַמּוּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב מִחֲשָׁקִים כָּסֶף

הפטרדה לפרשת תרומה במלכים א פרק ה

ה' וַיְהִי־הוּא נָתַן חֶכְמָה לְשַׁלְמֹה כַּאֲשֶׁר דִּבְרָאֻ וַיְהִי שָׁלֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שַׁלְמֹה וַיִּכְרְתוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם: כ' וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ שַׁלְמֹה מִסּוּף מִכְּלֵי־יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הַמָּס שְׁלֹשִׁים אֵלֶף אִישׁ: כ"א וַיִּשְׁלַחֵם לְבָנוֹנָה עֶשְׂרֵת אֲלָפִים בַּחֹדֶשׁ חֲלִיפוֹת חֹדֶשׁ יִהְיוּ בִלְכָּנוֹן שְׁנַיִם חֳדָשִׁים בְּבֵיתוֹ וַאֲדֹנֵיהֶם עַל־הַמָּס: כ"ב וַיְהִי לְשַׁלְמֹה שְׁבַעִים אֲלָף גִּשָׁא סָבִל וּשְׂמָנִים אֲלָף חֶצֶב בְּהָר: כ"ג לְכָד מִשְׁרֵי הַנֹּצְצִים לְשַׁלְמֹה אֲשֶׁר עַל־הַמְּלָאכָה שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת הָרָדִים בָּעָם הָעֹשִׂים בַּמְּלָאכָה: כ"ד וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ וַיִּסְעוּ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת לִיסֹד הַבַּיִת אֲבָנֵי גִזִּית: כ"ה וַיִּפְסְלוּ בְנֵי שַׁלְמֹה וּבְנֵי חִירָם וְהַגְבִּלִים וַיִּכְנֶינּוּ הָעֲצִים וְהָאֲבָנִים לִבְנוֹת הַבַּיִת: ו' וַיְהִי כְשֶׁמוֹנִים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ־מִצְרַיִם בַּשָּׁנָה הָרִבְעִיעִית בַּחֹדֶשׁ ז' הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לַמֶּלֶךְ שַׁלְמֹה עַל־יִשְׂרָאֵל וַיְבִן הַבַּיִת לַיהוָה: ז' וְהַבַּיִת אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שַׁלְמֹה לַיהוָה שְׁנֵים־עָשָׂר אֲרָבּוּ וְעֶשְׂרִים רַחְבּוֹ וּשְׁלֹשִׁים אֵמָה קוֹמָתוֹ: ח' וְהָאוֹלָם עַל־פְּנֵי הַיֵּכָל הַבַּיִת עֶשְׂרִים אֵמָה אֲרָבּוּ עַל־פְּנֵי רַחֲבֵי הַבַּיִת עֶשֶׂר בָּאֵמָה רַחְבּוֹ עַל־פְּנֵי הַבַּיִת: ט' וַיַּעַשׂ לַבַּיִת חֲלוּצֵי שְׁקָפִים אֲטָמִים: י' וַיְבִין עַל־קִיר הַבַּיִת יָצִיעַ סָבִיב אֶת־קִירוֹת הַבַּיִת סָבִיב לַהֵיכָל וְלִדְבִיר וַיַּעַשׂ צִלְעוֹת סָבִיב: י"א הַיָּצִיעַ הַתַּחְתּוֹנָה חֲמִשׁ בָּאֵמָה רַחְבָּהּ וְהַתִּיכְנָה שֵׁשׁ בָּאֵמָה רַחְבָּהּ וְהַשְּׁלִישִׁית שְׁבַע בָּאֵמָה רַחְבָּהּ כִּי מִגֵּרְעוֹת נָתַן לַבַּיִת סָבִיב חוּצָה לְבִלְתִּי אֲחוֹ בְּקִירוֹת הַבַּיִת: י"ב וְהַבַּיִת בְּהִבְנָתוֹ אֲבָן־שַׁלְמֹה מִסַּע נִבְנָה וּמִקְבּוֹת וְהַגְרוֹן

כִּלְכִּלִי בְרוֹל לֹא־נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהֻנְתּוֹ: הַפֶּתַח הַצֵּלַע הַתִּיכְנָה אֶל־פֶּתַח הַבַּיִת הַיְמָנִית וּבְלוּלִים יַעֲלוּ עַל־הַתִּיכְנָה וּמִן־הַתִּיכְנָה אֶל־הַשְּׁלֵשִׁים: ט וַיָּבֶן אֶת־הַבַּיִת וַיְכַלֵּהוּ וַיִּסְפֶּן אֶת־הַבַּיִת גָּבִים וּשְׁדָרֹת בָּאֲרוֹזִים: י וַיָּבֶן אֶת־הַיָּצִיעַ עַל־כָּל־הַבַּיִת חֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמָתוֹ וַיֵּאָחֶז אֶת־הַבַּיִת בַּעֲצֵי אֲרוֹזִים: יא וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־שַׁלְמָה לֵאמֹר: יב הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר־אַתָּה בָּנָה אִם־תִּלְךָ בַּחֲקָתִי וְאֶת־מִשְׁפָּטִי תַעֲשֶׂה וְשָׁמַרְתָּ אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי לִלְבֹּת בָּהֶם וְהִקְמַתִי אֶת־דְּבָרִי אֵתְךָ וְשָׁר דְּבָרִי אֶל־דָּוִד אָבִיךָ: יג וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת־עַמִּי יִשְׂרָאֵל:

הפטרה לפרשת שקלים במלכים ב פרק יא"ב

יא י וַיִּכְרַת יְהוֹיָדָע אֶת־הַכְּבֹדִית בֵּין יְהוָה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם לַהֲיוֹת לָעָם לַיהוָה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם: יב וַיָּבֹאוּ כָּל־עַם הָאָרֶץ בֵּית־הַפֶּעַל וַיִּתְּצוּהוּ אֶת־מִזְבְּחֹתָיו וְאֶת־צִלְמֹי שִׁבְרוּ הַיָּטֵב וְאֵת מִתֵּן בָּתֵּן הַפֶּעַל הָרָגוּ לִפְנֵי הַמִּזְבְּחוֹת וַיִּשֶׁם הַכֹּהֵן פָּקֻדֹת עַל־בֵּית יְהוָה: יג וַיִּקַּח אֶת־שָׂרֵי הַמַּאֲוֹת וְאֶת־הַכְּרִי וְאֶת־הַרְצִים וְאֵת: יד כָּל־עַם הָאָרֶץ וַיְרִידוּ אֶת־הַמֶּלֶךְ מִבַּיִת יְהוָה וַיָּבֹאוּ דֶרֶךְ־שַׁעַר הָרָצִים בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב עַל־כִּסֵּא הַמְּלָכִים: טו וַיִּשְׁמַח כָּל־עַם־הָאָרֶץ וְהַעִיר שָׂקֵטָה וְאֶת־עַתְלִיָּהּ הַמֵּיתוֹ בַּחֶרֶב בֵּית הַמֶּלֶךְ: יז « בֶּן־שִׁבְעַ שָׁנִים יְהוֹאָשׁ בְּמֶלְכוֹ: יח בְּשַׁנְת־שִׁבְעַ לַיהוָה מֶלֶךְ יְהוֹאָשׁ וְאַרְבָּעִים שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם וַשֵּׁם אִמּוֹ צִבְיָה מִבְּאֵר שִׁבְעַ: יט וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ הַיֵּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה כְּלִימָיו אֲשֶׁר הוֹרָהוּ יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן: כ רק הַבָּמֹת לֹא־סָרוּ עוֹד הָעָם מִזְבָּחִים וּמִקְדָּשִׁים בְּבָמֹת: כא וַיֹּאמֶר יְהוֹאָשׁ אֶל־הַכֹּהֲנִים כֹּל כֶּסֶף הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר־יִבֹּא בֵּית־יְהוָה כֶּסֶף עוֹכֵר אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹת עֲרָפוֹ כֹּל־כֶּסֶף אֲשֶׁר יַעֲלֶה עַל לִב־אִישׁ לְהָבִיא בֵּית יְהוָה: כב וַיִּקְחוּ לָהֶם הַכֹּהֲנִים אִישׁ מֵאֵת מִכְּרוֹ וְהֵם יַחְזְקוּ אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת לְכֹל אֲשֶׁר־יִמָּצֵא שָׁם בְּדֶק: כג וַיְהִי בְּשַׁנְת עֶשְׂרִים וַשְּׁלֹשׁ שָׁנָה לַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לֹא־חִזְקוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת: כד וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לַיהוֹיָדָע הַכֹּהֵן וּלְכֹהֲנִים וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מַדּוּעַ אֵינְכֶם מְחַזְּקִים אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת וְעַתָּה אֲלִיתְקַחוּ־כֶסֶף מֵאֵת מִכְּרֵיכֶם כִּי־לְבֹדֶק הַבַּיִת תִּתְּנֻהוּ: כה וַיֹּאֲתוּ הַכֹּהֲנִים לְבִלְתִּי קַחַת־כֶּסֶף מֵאֵת הָעָם וּלְבִלְתִּי חֹזֵק אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת: כו וַיִּקָּח יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן וַיִּקַּב חָדַר בְּדִלְתּוֹ וַיִּתֵּן אוֹתוֹ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ מִיָּמִין כְּבֹוא־אִישׁ בֵּית יְהוָה וַנִּתְּנוּ־שְׁמֹה הַכֹּהֲנִים שְׁמֵרֵי הַכֶּסֶף אֶת־כָּל־הַכֶּסֶף הַמִּבֹּא בֵּית־יְהוָה: כז וַיְהִי כִּרְאוֹתָם כִּי־רַב הַכֶּסֶף בָּאֲרוֹן וַיַּעַל סֹפֶר הַמֶּלֶךְ וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וַיִּצְרוּ וַיִּמְנוּ אֶת־הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בֵּית־יְהוָה: כח וַנִּתְּנוּ אֶת־הַכֶּסֶף הַמִּתְכֵּן עַל־יְדֵי עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה הַמְּפַקְדִים בֵּית יְהוָה וַיִּצְאֵהוּ לְחַרְשֵׁי הָעֵץ וּלְבָנִים הַעֲשִׂים בֵּית יְהוָה: כט וּלְגֹדְרִים וּלְחֻצְבֵי הָאֶבֶן וּלְקִנּוֹת עֲצִים וְאֲבָנֵי מַחְצֵב לְחֹזֵק אֶת־בֵּדֶק בֵּית־יְהוָה וּלְכֹל אֲשֶׁר־יִצָּא עַל־הַבַּיִת לְחֻזְקָה: לו אֵךְ לֹא יַעֲשֶׂה בֵּית יְהוָה סִפּוֹת כֶּסֶף מִזְמֹרוֹת מִזְרָקוֹת חֲצִצְרוֹת כָּל־כְּלִי זָהָב וְכָל־כֶּסֶף מִן־הַכֶּסֶף הַמִּבֹּא בֵּית־יְהוָה: לז כִּי־לַעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה יִתְּנֻהוּ וְחֻזְקוֹ בֵּית יְהוָה: לח וְלֹא יִחֲשְׁבוּ אֶת־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יִתְּנוּ אֶת־הַכֶּסֶף עַל־יָדָם לָתֵת לַעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה כִּי בְּאִמְנָה הֵם עֹשִׂים: לט כֶּסֶף אֲשֶׁם וְכֶסֶף חֲטָאוֹת לֹא יִבֹּא בֵּית יְהוָה לְכֹהֲנִים יְהוֹיָדָע:

הפטרה לשבת ר"ח לשמו"ת

בישעיהו פרק סו

סו א כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ הרם רגלי איזה בית אשר תבנו לי ואיזה מקום מגורתי: ב ואת כל אלה ידי עשתה ויהיו כל אלה נאם יהוה ואלוה אביט אלי עני ונבה רוח וחרד על דברי: ג שולט השור מבה איש וזבח השל ערף פלג מעלה מנחה דם חזיר מזכיר לבנה מברך און גם המה בחרו בדרכיהם ובשקוציהם נפשם חפצה: ד גם אני אבחר בתעלליהם ומגורתם אביא להם יען קראתי ואין עונה דברתי ולא שמעו ויעשו הרע בעיני ובאשר לא חפצתי בחרו: ה שמעו דברי יהוה החרדים אל דברו אמרו אחיכם שנאיכם מגדיכם למען שמי וכבד יהוה ונראה בשמחתכם והם יבשו: ו קול שאון מעיר קול מהיכל קול יהוה משלם גמול לאיביו: ז בטרם תחיל ילדה בטרם יבוא חבל לה והמליטה זכר: ח מי שמע פזאת מי ראה פאלה תיחל ארץ ביום אחד אס יולד גוי פעם אחת בייחלה גם ילדה ציון את בניה: ט האני אשפיר ולא אוליד יאמר יהוה אס אני המוליד ועצרתי אמר אלהוד: י שמחו את ירושלם וגילו כה פלאה ביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה: יא למען תינקו ושבעתם משר תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה: יב פירכה א אמר יהוה הנני נטה אליה כנהר שלום וכנחל שוטף כבוד גוים וינקתם על צד תנשאו ועל ברכים תשעשעו: יג פאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחמכם ויברושלם תנחמו: יד וראיתם ושש לבכם ועצמותיכם כדשא תפרחה וזודעה ידי יהוה את עבדיו וזעם את איביו: טו פיהנה יהוה פאש יבוא וכסופה מרפבתיו להשיב בחמה אפו ונערתו בלהביאש: טז כי באש יהוה נשפט ובחרבו את כל בשר ורבו חללי יהוה: יז המתקדשים והמטהרים אלהגנות אחר אחת בתוך אכלי בשר החזיר והשקץ והעכפר יחדו יספו נאם יהוה: יח ואנכי מעשיהם ומחשבתיהם באה לקבץ את כל הגוים והלשונות וכאו וראו את כבודי: יט ושמתי בהם אות ושלחתי מהם פליטים אלהגוים תרשיש פול ולוד משכי קשת תכל ויון האיים הרחקים אשר לא שמעו את שמעי ולא ראו את כבודי והגידו את כבודי בגוים: כ והביאו את כל אחיהם מכל הגוים מנחה ליהוה בפסוסים וברכב ובצבים ובפרדים ובכפרות על הר קדשי ירושלם אמר יהוה פאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית יהוה: כא וגם מהם אקח לפהגים ללויים אמר יהוה: כב כי באשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם יהוה כן יעמד ורעכם ושמכם: כג והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר יהוה: כד ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכפה והיו דראון לכל בשר: כה והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר יהוה:

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', ל' בשבט	4.11	4.58	5.19	6.17	9.00	11.54	12.24	17.37.2	18.01
ש"ק, א' באדר	4.10	4.57	5.18	6.16	8.59	11.53	12.23	17.37.9	18.02
א', ב' באדר	4.09	4.56	5.17	6.15	8.59	11.53	12.23	17.38.7	18.03
ב', ג' באדר	4.08	4.55	5.16	6.14	8.58	11.53	12.23	17.39.5	18.04
ג', ד' באדר	4.07	4.54	5.15	6.12	8.57	11.53	12.23	17.40.2	18.04
ד', ה' באדר	4.05	4.52	5.14	6.11	8.57	11.53	12.23	17.41.0	18.05
ה', ו' באדר	4.04	4.51	5.12	6.10	8.56	11.52	12.22	17.41.7	18.06
ו', ז' באדר	4.03	4.50	5.11	6.09	8.55	11.52	12.22	17.42.5	18.07

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ל' בשבט ה'תשכ"ה – ז' באדר ה'תשכ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ל' בשבט	הל' מלכים פרק י"ב. סיום מחזור מ"ד	הל' טומאת אוכלין פרק ט.	מ"ע קצא. ריד. מל"ת שיא. נח. מ"ע רכא. מל"ת רסג. רסד. סיום מחזור מ"ד
ש"ק	א' באדר	תחילת מחזור מ"ה אז וגו'. כל המצות.. שנת החמה.	פרק י'.	הספר הזה שאבאר בו... שזכרנו. ואני עתה מתחיל בזכרון השרשים... במצות עשה...
א'	ב' באדר	מצות עשה. א מצוה ראשונה.. אין לו.	פרק יא.	השרשים*.
ב'	ג' באדר	מצות לא תעשה. א מצוה.. אלו הם.. בין עשה ובין לא תעשה.	פרק יב.	השרשים*.
ג'	ד' באדר	וראיתי לחלק.. בעזרת ש-ד'.	פרק יג.	השרשים*.
ד'	ה' באדר	משוך חסדך וגו'. ספר המדע והוא ספר ראשון.. הל' יסודי התורה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק יד.	מ"ע א. מל"ת א. מ"ע ב.
ה'	ו' באדר	פרק ד-ו.	פרק טו.	מ"ע ג. ד. ט.
ו'	ז' באדר	פרק ז-ט.	פרק טז.	מל"ת סג. סה. מ"ע קעב.

* בימי לימוד הקדמת היד - ילמד כל אחד את "השרשים" בהתאם ליכולתו, ולחלק השאר ללמודו בימים הסמוכים שלאחרי זה (נוסף על לימוד המצוות של אותו יום).

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
תרומה / שקלים	16:56	18:12	17:18	18:14	17:06	18:13	17:18	18:14
תצווה / זכור	17:02	18:17	17:23	18:19	17:12	18:18	17:23	18:19

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**